

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 588

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 13 Οκτωβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Έν Αθήναις . . . . . φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις. . . . . » 8.50 Έν τῷ ἐξωτερικῷ . . . . φρ. χρ. 15.— Έν Ρωσίᾳ. . . . . ρούβλ. 6.—	<i>Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάρ</i> : Αἱ ἈΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ. — <i>Καρόλου Μερουβέλ</i> : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι- κῶτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — <i>Ἐδμόνδου δὲ Ἀ- μίτσις</i> : ἸΣΠΑΝΙΑ. — ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟ- ΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΑΓΓΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε- νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Σκευωρίας !... Ὑπογράψω τὰς ἐπιστολάς μου, σὰς δίδω τὴν διεύθυνσίν μου καὶ ὑποπεύετε τὴν καλὴν μου πίστιν !... Τί ἀπαιτεῖτε ἀκόμη ; ἀποδείξεις ; εἰς ἐμὲ ἀπόκειται νὰ σὰς μεταδώσω τοιαύτας ; Δύνασθε νὰ παρεξηγήτε ὅσον θέλετε τοὺς λόγους μου ; ἐγὼ νομίζω ὅτι σεῖς ὀφείλετε νὰ εὐρητε τὰς ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖτε. Ἐὰν ἐψεύσθη, θὰ ἦμαι ἐτοίμη νὰ ὑποστῶ ἅπαν τὸ βῆρος τῆς ἐκδικήσεώς σας ! Ἀ ! δὲν μὲ πιστεύετε... Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἴσθε πολὺ περίεργος ἄνθρωπος... Δὲν πιστεύετε τὰς ἀφιλοκερδαῖς πληροφορίας μου. Ἐχει καλῶς. Δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκη νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὰς εἶπω. Θὰ σὰς ἐρωτήσω μόνον ἀφοῦ εἴσθε προκατειλημμένος νὰ μὴ πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους μου, διατὶ ἤλθατε εἰς τὴν οἰκίαν μου ;

— Σὰς τὸ εἶπον ; διὰ νὰ σὰς ζητήσω ἀποδείξεις.

— Ἀκόμη !... Μήπως μέλλετε πρὸς τούτοις νὰ μοὶ ζητήσετε ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς ἐρωμένης σας ;

— Ἦμπορεῖτε τοῦλάχιστον νὰ μοὶ εἴπτε πῶς ἐμάθετε...

— Ὅτι σὰς ἀπατᾷ ; Αὐτὸ δὲ εἶνε εὐκόλον. Ὅταν ἤλθα πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς Παρισίους, μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Γάστωνος Δερὸς, τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἐπρομηθεύθην τὴν διεύθυνσιν. Φθάσασα ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔχει καὶ τὸ ἐργαστήριόν του, εἶδον ἐξεληθούσαν, γυναῖκα ἥτις ταχέως ἀπεμαρκρύνθη, ἀλλ' ἐγὼ ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἢ γυνὴ αὐτῆ ἦτο ἐρωμένη σας. Ὑπόνοια διήλθε τότε τοῦ πνεύματός μου, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῆ εἰς πραγματικότητα ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ κύριος Δερὸς εὐρίσκετο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του. Ἀνῆλθον παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅπως ζητήσω εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς του, τὸν ὁποῖον εἶχον γνωρίσει ἄλλοτε εἰς Κλερμόν-Φερράν καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἀνὴρ ἐντιμότατος καὶ λίαν ἀξιολύβωτος ὁ νεανίας, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, μ' ἐδέχθη λίαν ἀβροφρώως. Μοὶ ἀπήντησε δὲ ὅτι ὁ πατήρ του ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Δεκεμβρίου... Ἀλλ' αὐτὰ ὀλίγον σὰς ἐνδιαφέρουν, ἢ μάλλον δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν διόλου καὶ τὰ παρέρχομαι. Αἰφνης, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν του, τῷ ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τῆς κυρίας Φλορβάλ.

— Πρὸ ὀλίγου ἐξήλθεν ἀπ' ἐδῶ, μοὶ ἀπήντησε μειδιῶν συγχρόνως δ' ἔσπευσε νὰ μοὶ προσθήσῃ :

— Ἡ κυρία Φλορβάλ εἶνε μία τῶν μαθητριῶν μου...

— Αἱ ! λοιπόν ; διέκοψεν ὁ δὲ Βανδὰμ.

— Λοιπόν ; ἐκ τούτων δὲν ἐξάγετε τίποτε ; Μήπως πιστεύετε σεῖς εἰς ἔρωτα τῆς ἐρωμένης σας πρὸς τὴν ζωγραφικὴν ; Ἄλλος ὀξυδερκέστερος ὑμῶν θὰ ἐπίστευεν εἰς ἔρωτα αὐτῆς πρὸς...

— Τὸν ζωγράφον ; αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε ; ἀπετελείωσεν ὁ κόμης. Δὲν μοὶ φέρετε καμμίαν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ δὲν ἐπιμένω... Θὰ σὰς ἐρωτήσω μόνον, προσέθηκε προσπαθῶν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἡρεμίαν του, τί συμφέρον σὰς ὤθησε νὰ μοὶ ἀποκαλύψετε πάντα ταῦτα...

— Τί συμφέρον ! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβελὼ ἐγειρομένη... Μ' ἐρωτᾶτε τὸ συμφέρον τὸ ὁποῖον ἔχω ὅπως ἐκδικηθῶ ὑμᾶς ἀπέναντι τῶν πρὸς ἐμὲ περιφρονησέων σας καὶ τῶν ταπεινώσεών σας !... Λέγετε ὅτι πλάττω σκευωρίας !... Βεβαίως ἀστεῖζεσθε ! Γνωρίζετε καλῶς ὅτι οἱ λόγοι μου εἶνε πάντοτε ἀπόρροια τῆς φιλαλληθείας μου. Ἄλλως τε, θ' ἀνακαλύψητε ὑμεῖς αὐτὸς τὴν ἀλήθειαν... Ἀναφέρομαι εἰς τὴν ζηλοτυπίαν σας πρὸς στιγμὴν εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι σὰς ἐνέπηξα εἰς τὴν καρδίαν βέλος, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυνηθῆτε ν' ἀποσπάσετε ! Ἀ ! ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς μου ἐν πλήρει δικαστικῇ συνεδριάσει, προσέθηκε μετὰ σαρκασμοῦ, μὲ ἠτιμάζετε δημοσίως. Λοιπόν ! ἐκδικούμαι... Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔκαμα ; Σὰς εἶπον πρὸ ὀλίγου ὅτι μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δερὸς ὅπως ζητήσω πληροφορίας περὶ τοῦ πατρὸς του... Ἐπιστεύσατε ἴσως τὸ ψεῦδος αὐτό... Λοιπόν ! ἐξέλαθε τῆς πλάνης σας ! Ἀφ' ἧς ἤλθον εἰς Παρισίους, ὑπὸ μίαν κατέχομαι σκέψωσιν, εἰς ἕνα μόνον ἀποβλέπω σκοπὸν : νὰ ἐκδικηθῶ. Τοῦτο ἐπέδιωξα καὶ τὸ κατάρθωσα, ὡς δύνασθε κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ κρίνετε. Εὐκόλως ἠδυνήθην νὰ μάθω τὴν διεύθυνσίν σας καθὼς καὶ τὴν τῆς ἐρωμένης σας. Περιπλέον ἔμαθον παρὰ τοῦ κυρίου Δερὸς πᾶν ὅ,τι ἐζήτουν νὰ μάθω. Γυνή, ἥτις μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν νέου ἀνδρός, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐραστοῦ της... μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸ πλέον εἶνε φανερόν ! Ἐκτὸς τούτου, μάθετε ὅτι ἐπραξα καὶ ἄλλο τι πολὺ σπουδαιότερον ἐπιληροφόρησα τὴν σύζυγόν σας δι' ἐπιστολῆς, οὐχὶ ἀνωλύμου τὴν φορὰν αὐτὴν, περὶ ὅλων τῶν ἐρωτοτροπιῶν σας καὶ τῶν ἀποκαλύψεών μου καί...

— Δυστυχῆς ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ἐτόλμησας !..

— Ἐκδικούμαι! ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Ἐρβελώ, ρίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ θριαμβευτικὸν βλέμμα. . . Τῆς τὰ ἐχρεώστου ὄλα αὐτὰ τῆς συζύγου σας κατότιν τῶν σαρκασμῶν της, καθὼς καὶ εἰς ὑμᾶς, κατότιν τῆς πρὸς ἐμὲ ἀναρμόστου διαγωγῆς σας. Ὁ ἀνεγνώρισε δ' ἐπὶ τέλους ὅτι πολὺ στοιχίζει νὰ παίξῃ κανεὶς με γυναῖκα ὡς ἐμὲ. . . Ἦλθεν ἡ σειρά μου τώρα, κύριε κόμη, νὰ σας ἀνταποδώσω περιφρόνησιν ἀντὶ περιφρονήσεως, ἐξευτελισμὸν ἀντὶ ἐξευτελισμοῦ. . . Καὶ δὲν σας τὰ εἶπα ἀκόμη ὄλα, ἀγαπητέ μου, προσέθηκεν ἡρέμως ἡ σύζυγός σας εἶνε ἐρωμένη τοῦ φίλου σας ἱατροῦ κυρίου Ἀνσελέν. . .

— Δυστυχῆς! . . ἐκράυασεν, ὁ δὲ Βανδάμ, χωρήσας πρὸς αὐτήν.

— Βεβαιωθῆτε, κύριε κόμη, ἐπανάλαβε ρίπτουσα ψυχρὸν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἡ κυρία Ὀρτενσία, ὅτι καθίστασθε καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος ἡσημονεῖτε, φαίνεται, ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὸ δωματίον μου καὶ ὅτι μοι ἀρκεῖ νὰ κτυπήσω τὸν κώδωνα διὰ νὰ σας ἐκβάλω αὐτοῦ διὰ δύο ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου.

Ταῦτα εἰποῦσα ἔρηξε παρατεταμένον γέλωτα.

Ὁ κύριος δὲ Βανδάμ ἐγερεῖς ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως.

Μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέγαρόν του ἑκεὶ ἐπὶ τινος τραπέζης εὐρεν ἐπιστολήν.

Τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω τὰς γραμμὰς ταύτας

« Ἀγαπητέ μοι φίλε.

• Ἴδου δύο ἡμέραι, καθ' ἂς δὲν σας εἶδον. Ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ σας ἴδω, ἀλλὰ μοι εἶπον ὅτι ἐξῆλθατε.

• Εἰς τὰς δέκα τὸ πρωί! Ὁ ἀομολογήσετε ὅτι ἡ διαγωγή σας εἶνε πολὺ ἀνώμαλος.

• Γνωρίζετε ὅτι ὁ χορὸς τῆς κομήσεως δὲ Συλόφ δίδεται τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ὁ ἀ ἔλθετε;

Ἐσθῆρ. »

Ἐτεμάχισε τὴν ἐπιστολήν, ρίψας ἐν τῇ ἐστίᾳ τὰ τεμάχια, με' ὃ ἐξηπλώθη ἐπὶ ἔδρας πλησίον τῆς τραπέζης.

Ἀνελογίσθη ἐπὶ μακρόν, καὶ ὡς συνέλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε τὰς λέξεις ταύτας:

« Ὑπάγετε ἀνευ ἐμοῦ. Ἀδύνατον νὰ σας συνοδεύσω. »

— Ὁ ἀ ἴδωμεν ἂν θὰ ὑπάγῃ, εἶπε, πιέζων διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἠλεκτρικὸν κουβίον.

Εἰς τὸν προσελθόντα ὑπηρετὴν ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν παραγγείλας αὐτῷ νὰ τὴν κομίσῃ ὡς τάχιστα εἰς τὴν διεύθυνσίν της.

Ἐπανεπέσεν εἰς τὰς σκέψεις του, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁμως ἠθέλησε ν' ἀποσπασθῇ καὶ πρὸς τοῦτο ἤρξατο νὰ βηματίζῃ τεταραγμένος ἐν τῷ δωματίῳ του. Σφοδρὸς πυρετὸς τὸν κατέλαβεν ἡνοιξε τὸ παράθυρον ὅπως ἀναπνεύσῃ ψυχρὸν ἀέρα, ἀλλὰ ταχέως ἐνόησε τὸ μάταιον τοῦ σχεδίου.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐξῆλθε πεζῇ μετὰ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν κόμην ἐκτεθειμένην εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου καὶ ἐβάδισεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀσκόπως ἀνὰ τὰς ὁδοὺς.

Ἀίφνης ἐσυλλογίσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῆς Ἐταιρίας ταῦ Ἀερίοφωτος.

Οὔτε ὁ κύριος δὲ Λορδάκ, οὔτε ἄλλος τις ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶχε φανῆ ἀπὸ τῆς προτερείας

— Δὲν δύναμαι νὰ συγκαλέσω τοὺς κυρίους τούτους, ἐνεκεν κατεπειγούσης ἀνάγκης δι' αὐρίον; ἠρώτησε τὸν ταμίαν ὁ κόμης.

— Αὐρίον, μοι φαίνεται δύσκολον, διότι εἶνε Κυριακή, ἀλλὰ τὴν Δευτέραν ἂν θέλετε. . .

— Τὴν Δευτέραν, ἔστω δόσατέ μοι τώρα, σας παρακαλῶ, τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ γράψω.

Ἐγραψε τὰς προσκλήσεις διὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Δευ-

τέρας καὶ ἔφερε ταύτας ὁ ἴδιος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Μετὰ ταῦτα διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σηκουάνα καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁχθὴν μέχρι τοῦ Πουανδιζούρ. Τῷ ἐφάνετο ὅτι κοπιᾶζων τὰς κνήμας του, ἐκοπιᾶζε συγχρόνως τὸν ἐγκέφαλόν του.

Περιπλανήθη ἀκόμη μέχρι τῆς ἐσπέρας, μὴ γινώσκων ποῦ νὰ μεταβῇ οὔτε ποῦ εὐρίσκετο, ἀσκεπής, μετὰ χεῖλην συνεσταλμένα, τὸ βλέμμα σκυθρωπὸν.

Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του εἴλκυε τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν, οἵτινες τὸν παρετήρουν προσεκτικῶς ἐπὶ στιγμὴν ἄλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἐβλεπεν. Παρετήρει εἰς τὸ κενόν, κεκμηκῶς, καταβεβλημένος, ἀπεροφημένος ὑπὸ τῆς πληθούς τῶν συλλογισμῶν του.

Περὶ τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν παρετήρησεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς Πασσύ. Εἰσῆλθεν εἰς καφφεῖον καὶ ἐζήτησε κυαθίσκον τείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ὀλίγον μόνον ἔπιεν.

Ἐξῆλθεν, ἐπέβη ἀμαξίας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του διὰ νὰ ἐνδύθῃ.

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον* ὅτε κατήλθε τῆς ἀμαξίας παρὰ τὴν θύραν τοῦ μεγάρου Συλόφ, ἐν ὁδῷ Προνύ.

Αἱ φλυαρίαι τῶν ἠνιόχων πέριξ τοῦ μεγάρου, ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἵππων, ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες προσήρχοντο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐπλήρουν ἀπείρου θορύβου τὴν συνήθως ἤρεμον ταύτην ὁδόν. Ἦ σειρά τῶν ἀμαξῶν ἐξετείνετο μέχρι τοῦ βουλευτάρτου τῶν Κουρσελλῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ μεγάρου πεζοδρομίου, ὁμοιοι περιέργων ἱσταντο ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τῶν ἀμαξῶν καὶ παρατηροῦντες τὰς ἐξ αὐτῶν κατερχομένης γυναῖκας, ὁπως θαυμάσωσι τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις των. Ἀπαντα δὲ τὰ παράθυρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου ἔλαμπον ἐκ τῶν φώτων, ἅτινα ἀντηνάκλων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ καθίστων ταύτην κατάφωτον.

Αἱ προσκλήσεις ἦσαν συντεταγμέναι ὡς ἐξῆς:

• Ὁ κύριος κόμης δὲ Συλόφ καὶ ἡ κυρία κόμησσα δὲ Συλόφ παρακαλοῦσιν ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενοι τιμήσητε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν ἐσπερίδα, ἣν θέλουν δώσει ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῶν, τὸ προσεχὲς Σάββατον, 25 Νοεμβρίου. »

• Υ. Γ. Ὁ ἀ παγοδρομήσουν. »

Ὁ κόμης δὲ Συλόφ ἱστατο ἐπὶ τῆς αἰθούσης τῆς εἰσόδου μετὰ τῆς κομήσεως καὶ ὑπεδέχοντο τοὺς κεκλημένους. Ἦ κόμησσα ἔφερε κυανθὴν μεταξίνην ἐσθῆτα μετὰ πολυτελῶν τριχάπτων καὶ μετὰ χάριτος ἡμειδία.

Ὁταν ἦλθε νὰ τὴν χαιρετίσῃ ὁ κόμης δὲ Βανδάμ, τῷ ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Ὁ κύριος δὲ Βανδάμ, εἶπε.

Ὁ γέρον βογζάρος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κόμητα:

— Σας εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, διότι ἦλθατε.

— Διατί τόσον ἀργά! εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως ἡ κόμησσα Ἦ Ἐσθῆρ εἶνε ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ πλέον. Ὁ ἀ τὴν εὔρητε εἰς τὸν βραχίονα φίλου.

Ὁ δὲ Βανδάμ ὑποκλιθεὶς ἀπεμακρύνθη.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον προσῆλθον εἰς τὸν χορὸν αἱ ἠθοποιοὶ καὶ αἰδοὶ, τὰς ὁποίας τὰ Θεάτρα των εἶχον κρατήσῃ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ἦ ἀτμόσφαιρα, ὡς ἐκ τοῦ πυκνοῦ συνωτισμοῦ τῶν κεκλημένων, καθίστατο θερμότητι αὐξανόμενη καὶ ὑπὸ τῆς πληθούς τῶν φώτων.

Ὁ κύριος δὲ Βανδάμ σύννους διήρχετο τὰς αἰθούσας, διασχίζων μετὰ κόπου τοὺς ὁμίλους ὅπως ἀνοίγῃ δίοδον.

Ἐρθασε τέλος εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔμβα ἐχώρευον.

Ἀίφνης ἀνεσκίρτησε παρατηρήσας τὸν Γάστωνα Δερός, ὅστις διηύθυνε τὸ κοτιλλίον.

Διαμείνας μικρὸν καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ μετέβη εἰς

τὴν αἰθουσαν τοῦ παιγνίου ὅπου καὶ ἔλαβε μέρος. Ἄλλὰ στενοχωρηθεὶς ἐκ τῆς θερμότητος, καταδιωκόμενος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς τύχης, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ταύτης διευθυνόμενος εἰς τὸν ἐξώστην.

Διερχόμενος τυχαίως μικρὰν αἰθουσαν παρετήρησε τὴν Ἑσθῆρ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γάστωνα Δερὸς, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἐρασταὶ εἰσῆρχοντο εἰς δωμάτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Πρὶν ἢ λάβωσι καιρὸν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσιν εἰς τὸ σκίῳφως, ὁ κόμης τοὺς εἶχε προφθάσει.

Ἔσθη ἀποτόμως ἐνώπιον αὐτῶν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γάστωνα τῷ εἶπε ξηρῶς :

— Εὐαρεστηθῆτε, κύριε, νὰ μοὶ παραχωρήσετε τὸν βραχίονα τῆς κυρίας.

Ἡ Ἑσθῆρ ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου, ἐνῶ ὁ Γάστων ἐποίησε κίνημα ἐν τῷ ἅμα κατασταλὲν.

— Ἐχει καλῶς, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἀναγνωρίζων τὸν δὲ Βανδὰμ, μὲ προκαλεῖτε. . . Εἶνε περιττὸν νὰ προξενήσωμεν σκάνδαλον ἐνταῦθα. Δύριον θὰ δεχθῆτε τὴν ἐπίσκεψιν δύο φίλων μου.

— Χαίρω πολὺ ὅτι μ' ἐνόησατε, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλαξαν τὰ ἐπισκεπτήριά των.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Γάστων στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἑσθῆρ, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Αὕτη τῷ ἐποίησε νεῦμα διὰ τῆς χειρός.

Ὁ νεανίας ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη μόλις δευτερόλεπτά τινα διήρκεσεν. Ἡ κυρία Φλορβὰλ ἔπεσεν ἐπὶ τινος διβανίου.

Ὁ δὲ Βανδὰμ ἴστατο ὄρθιος ἐνώπιόν της μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας.

— Ἡξεύρετε, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ Ἑσθῆρ μετὰ μικρὰν σιγὴν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐπράξατε, εἶνε ἀναξιοπρεπές ;

— Νομίζετε, κυρία ; ἀπήντησε σαρκαστικῶς ὁ κόμης. Τί θὰ εἶπητε λοιπὸν αὖριον, ὅταν φονεύσω τὸν ἐραστὴν σας ; διότι θὰ τὸν φονεύσω, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Τὸν ἐραστὴν μου ; Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε λοιπὸν ; εἶπε αὕτη διὰ πνιγομένης φωνῆς καὶ παρατηροῦσα τὸν κόμητα τεταραγμένη.

— Τί ψευδολογίαί ! ἀνεφώνησεν ὁ δὲ Βανδὰμ. Ἄρκει, κυρία ὁ τόπος οὗτος εἶνε ἀκατάλληλος διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν συνομιλίαν αὐτήν. Ἐὰν εὐαρεστησθε, ἀκολουθήσατέ με.

— Νὰ σὰς ἀκολουθήσω ! ἀνέκραξεν ἐγειρομένη.

— ὦ ! ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ πολλῶν πραγμάτων καὶ προσώπων καὶ εἰδικῶς περὶ ἑνὸς ἄλλου φίλου σας . . .

— Ποίου ;

— Τοῦ κυρίου Ραβάνη !

Τῆ στιγμῇ ταύτῃ ἡ κόμησσα δὲ Συλόφ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος κεκλημένου τινός καὶ ὁ κόμης σύζυγός της διῆλθον τῆς αἰθούσης ἐν ἣ εὗρισκοντο ὁ δὲ Βανδὰμ μετὰ τῆς κυρίας Φλορβὰλ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ἡ τελευταία τῷ κ. δὲ Συλόφ διὰ φωνῆς διακεκομμένης, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ δώσετε τὸν βραχίονά σας καὶ νὰ μὲ συνοδεύσετε μέχρι τῆς ἀμάξης μου.

— Ἄλλὰ τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία.

— Συμβαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε τρελλός, εἶπεν ἡ Ἑσθῆρ δεικνύουσα τὸν δὲ Βανδὰμ ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ δωματίου. Πρὸ μίαις στιγμῆς ἐξῆλθον ἀνευ αἰτίας καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὸν κύριον Γάστωνα Δερὸς καὶ τῶρα ἀπειλεῖ καὶ ἐμέ.

— Τί σημαίνουν αὐτά ; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ὠχρίασασα αἰφνιδίως.

Προσκεκλημένοι τινές, τοὺς ὁποίους δὲν διέφυγεν ἡ σκηνὴ αὕτη, ἐπλησίασαν.

Ὁ κόμης δὲ Συλόφ ἔρριψε βλέμμα αὐστηρὸν πρὸς τὸν κόμητα δὲ Βανδὰμ.

— Κυρία, εἶπε τῇ Ἑσθῆρ, εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβετε τὸν βραχίονά μου.

Ἄπεμακρύνθησαν.

Ταῦτοχρόνως ὁ δὲ Βανδὰμ ἔκφρων ἐξ ὀργῆς, ἐξῆλθε δι' ἐτέρας θύρας, προτιθέμενος ν' ἀναχωρήσῃ τῆς ἐσπερίδος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασεν ἐπὶ τῆς αὐλείου θύρας, παρετήρησε τὴν Ἑσθῆρ ἀνερχομένην ἐπὶ τοῦ ὀχήματός της. Ἄλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ ὁ κόμης καιρὸν νὰ προχωρήσῃ, ἡ ἀμαξα ἤρξατο τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἔσχεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ιδεάν νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ ἐρωμένη του, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦνοιγε τὴν θύραν.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐπανάλθῃ εἰς τὸ οἰκημῆμα του.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ κυρία Φλορβὰλ εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ της, ἐνθα πυρὰ ζωηρὰ τὴν ἀνέμευεν.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ ἔδρας καὶ ἤρξατο συλλογιζομένη.

Ἡ ταραχὴ, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν, ἀπέδιωκε τὸν ὕπνον. Ἡ ἡμέρα τὴν εὐρὴν αὐπνον ἔν τινι γωνίᾳ περὶ τὴν ἐστίαν, σκεπτομένην τί νὰ πράξῃ κατόπιν τῶν συμβεβηκότων τῆς παρελθούσης νυκτός.

* *

Περὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥραν ἡ θαλαμηπόλος της τῇ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ.

Ἡ Βαλερία εἰσῆλθεν ὠχρὰ, ἔντρομος, πυρίσσοια.

— Ἐρχομαι, εἶπε τῇ Ἑσθῆρ μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας, νὰ σοὶ ζητήσω διασαφήσεις ἐπὶ τοῦ χθεσίου αἰνίγματος. Φοβοῦμαι δυστύχημα. . . Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Φλορβὰλ τῇ διηγήθη ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὸ ἐπεισώδιον τῆς νυκτός.

— Μονομαχίαν ! ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία καταληφθεῖσα ὑπὸ μεγάλης συγκινήσεως, μονομαχίαν μετὰ τοῦ Γάστωνα. . . Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον ! . . .

— Τίνι τρόπῳ νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν ; εἶπεν ἡ Ἑσθῆρ.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ πάσῃ θυσία. . .

— Σ' ἐνδιαφέρει λοιπὸν πολὺ ὁ κύριος Γάστων Δερὸς ; ἠρώτησεν ἡ Ἑσθῆρ μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Ἀναμφιβόλως, δὲν σοὶ τὸ εἶπον ; . . . Ἐλα, θὰ μὲ βοηθήσῃς, πρέπει νὰ εὐρωμεν ἔν μέσον. . . Ἄς ζητήσωμεν ὁμοῦ, θέλεις ;

— Μέσον ; ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε ψυχρῶς ἡ κυρία Φλορβὰλ.

— Δὲν βλέπεις τίποτε ! . . .

Ἡ Βαλερία ἐσταμάτησεν ἐπὶ μικρὸν μεθ' ὃ ἐπανάλαβε μετὰ πικροῦ μειδιάματος :

— Εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἦσαι ἐρωμένη τοῦ Γάστωνα Δερὸς. . . Ἡ ἀπάντησίς σου μοὶ τὸ ἀποδεικνύει ἔάν λοιπὸν αἰ ὑπόνοιαι τοῦ κυρίου δὲ Βανδὰμ εἶνε ἀδικοί, δύνασαι νὰ παραδεχθῆς ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη θὰ λάβῃ χώραν ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε.

— Σ' ἐξορκίζω, Ἑσθῆρ, μὴ ὁμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. . . Ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ὑποφέρω ἀπὸ χθὲς τὴν νύκτα. . . δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἴπω. Ἄλλ' ἡ ιδέα ὅτι ὁ δὲ Βανδὰμ μέλλει νὰ φονεύσῃ τὸν νεανίαν αὐτόν, διότι θὰ τὸν φονεύσῃ. . . ὦ ! περὶ τούτου εἶμαι βεβαία. . . Αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἐνδιαφέρει διόλου σέ !

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμω ; ἀπήντησε ξηρῶς ἡ Ἑσθῆρ.

Ἡ Βαλερία ἔρρηξε κραυγὴν ὡς εἰ ἐδήχθη ὑπὸ ἰσοβόλου ὄψεως.

— Δὲν ἀμφέβαλλον, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἔστησα παγίδα εἰς τὸν Γάστωνα. . . Ἄ ! τῶρα καταλαμβάνω διατί τὸν παρεκάλεσας νὰ σὲ συνοδεύσῃ εἰς τὸν χορὸν !

— Ἄ! διατί;

— Διότι ἐγνώριζες ὅτι θὰ ἤρχετο ὁ δὲ Βανδὰμ καὶ ὅτι οὗτος ζηλοτύπει τὸν Γάστωνα.

— Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο;

— Τὸ ὁμολογεῖς! Δυστυχῆς! ἀνεφώνησεν ἡ Βαλερία ἐν ὄδυμοις, τί ἔκαμες;

— Τί ἔκαμα; ἀπήντησεν ἡ Ἐσθὴρ ρίπτουσα ψυχρὸν ὡς ὁ πάγος βλέμμα. Ἐξεδικήθην... διότι, δὲν θ' ἀρνηθῆς πλέον τώρα ὅτι ὁ κύριος Δερὸς εἶνε ἐραστής σου!

— Αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετὰ τρόμου, αὐτός!

— Τὰ δάκρυά σου σ' ἐπρόδωκαν, ἀγαπητή μου.

— Ἐσθὴρ! ἐπανελάβεν ἡ Βαλερία. Λοιπόν, ναί, εἶνε ἀληθές, ἐπροδόθην ἐν μυστικὸν μόνον ἔκρυπτον ἀπὸ σέ καὶ τὸ μυστικὸν αὐτὸ μέλλεις νὰ τὸ μάθης... Δὲν θέλω ὁ Γάστων νὰ μονομαχήσῃ, ἀκούεις, διότι τὸ κτύπημα, τὸ ὅποιον θὰ ἐπληττε τὸν Γάστωνα, θὰ ἐπληττεν ἐπίσης καὶ ἐμέ... δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃ... διότι εἶνε υἱός μου!

— Υἱός σου!

— Καὶ τώρα θὰ λάβῃ οἶκτον διὰ τὰ δάκρυά μου; θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν τρομερὰν αὐτὴν μονομαχίαν;

— Υἱός σου! ἐπανελάβεν ἡ Ἐσθὴρ ἐν βαθεῖα διατελοῦσα ἐκπλήξει. Υἱός σου! Καὶ μοῦ τὸ εἶχες κρύψει!... Ἐκρουσε τὸν κώδωνα.

— Παραγγείλατε νὰ ζεῦζουν, εἶπεν ἡ Ἐσθὴρ εἰς τὴν ἐμφανισθεῖσαν θαλαμηπόλον τῆς. Θὰ ἐξέλθω μετὰ ἐν τέταρτον.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ὀλίγον σ' ἐνδιαφέρει! Εἶδες τὸν κύριον Δερὸς σήμερον τὸ πρῶτ;

— Ναί!

— Ἡ μονομαχία δὲν θὰ λάβῃ χώραν σήμερον... Αἱ συνεντεύξεις θὰ καταναλώσουν ὅλην τὴν ἡμέραν... Ὡστε αὔριον θὰ γείνη.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ εἶπεν.

— Σὺ τώρα θὰ ἀναλάβῃς νὰ μὴ δώσωσιν οἱ μάρτυρες συνέντευξιν δι' αὔριον τὴν πρωΐαν. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπὰ.

— Τί θὰ πράξῃς;

— Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμέ. Ὑπαγε, ἀγαπητή μου Βαλερία, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν. Ἐὰν ὁ Γάστων δὲν μονομαχήσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἡ μονομαχία δὲν θὰ λάβῃ χώραν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπεχωρίσθησαν

Τρία τέταρτα μετὰ ταῦτα ἡ Ἐσθὴρ εἰσῆρχετο εἰς μικρὸν ἐπιπλωμένον οἰκημα τῆς ὁδοῦ Δανιμαρκίας πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Βορρά καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον Σιμονέν.

— Ὁ κύριος Σιμονέν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπετάνθη

Ἡ κυρία Φλορβὰλ ἀνήλθε δύο πατώματα, ἔστη πρὸ θύρας καὶ ἐκτύπησε δις ἐλαφρῶς.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις τῇ ἤνοιξε δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ γνωστός ἡμῖν κύριος Ραβάνης, κατοικῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον κύριος Σιμονέν.

Ἦνοιξεν ἡρέμα τὴν θύραν, εἰσήγαγε ταχέως τὴν Ἐσθὴρ ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ ἐπανεκλείσεν αὐτὴς αὐτὴν μετὰ πολλῶν προφυλάξεων.

— Τί νέα; διατί ἦλθες; ἠρώτησε προτείνων αὐτῇ ἔδραν.

— Ραβάνη, ἀπήντησεν ἡ Ἐσθὴρ καθίσασα, πρέπει ὁ δὲ Βανδὰμ νὰ συλληφθῇ αὔριον τὴν πρωΐαν.

— Τί;

— Δὲν μοῦ εἶχες εἶπει ὅτι ἐντάλματα συλλήψεως ἐμελλον νὰ ἐκδοθῶσιν ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀερίφωτος;

— Ἀναμφιβόλως. Λοιπόν;

— Λοιπόν πρέπει τὰ ἐντάλματα ταῦτα νὰ ἐκδοθῶσι σήμερον καὶ νὰ ἐκτελεσθῶσιν αὔριον λίαν πρωΐ.

— Ὅμιλες ὅπως θέλεις, σήμερον εἶνε Κυριακή.

— Πρέπει, σοὶ λέγω. Τακτοποίησε σὺ τὴν ὑπόθεσιν.

— Διάβολε! Ἄλλὰ τί τρέχει λοιπόν;

— Σοὶ ἔγραψα ὅτι ἡ κυρία Ἐρβελὼ ἔμαθε τὸ ἀληθές ὄνομά σου. Ἐπομένως συνέβη πᾶν ὅ,τι ἐφοβούμην... Σήμερον ὁ δὲ Βανδὰμ τὰ γνωρίζει ὅλα.

— Ὡστε πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ.

— Καὶ καθὼς βλέπεις, δὲν ἔχομεν διόλου καιρὸν νὰ χάνωμεν.

— Μέχρι τοῦδε ἐνήργησα καλῶς. Ἐπεφόρτισα ἕνα τῶν φίλων μου νὰ εὔρῃ τοὺς πιστωτὰς τῆς Ἐταιρίας, νὰ τοὺς ἐκθέσῃ τὴν κατάστασιν καὶ νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ ἐγείρουν καταγγελίαν, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπελήφθη τῆς καταγγελίας, συγχρόνως μετὰ τῆς ἐκθέσεως, ἦν τῷ ὑπέβαλον ἐγὼ ἐν τῇ ιδιότητί μου ὡς πράκτορος ἐπὶ τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν οικονομολογικῶν ἐταιριῶν.

— Ἄλλὰ τότε κατηγγέλθης καὶ σὺ, μόνος σου, δυστυχῆ!

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησε μετ' ἀδιαφορίας ὁ Ραβάνης.

— Καὶ θὰ καταδικασθῆς;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἄλλως, τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς ἀφιλοκερδεῖς ὑπηρεσίας μου, θὰ φανῆ ἐπιεικές... Μὴ γελᾷς, ἔλαβον ὅλα μου τὰ μέτρα διὰ νὰ ἐπιτύχω ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι καὶ ὁ δικηγόρος μου θ' ἀποδείξῃ ἐπὶ τέλους ὅτι, ἀντὶ νὰ ἦμαι συνένοχος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἔγενόμην τούναντιον θύμα... Οἱ δικηγόροι εἶνε πολὺ ἰσχυροὶ... Ἐπειτα, ἂν καταδικασθῶ, μήπως δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον ἀποφυλάξεως; Δὲν ὑπάρχει ἡ χάρις; Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὸ πολὺ-πολὺ θὰ μὲ ἀποπέμψουν με ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν· μετ' ὀλίγον δὲ θέλω ἐπανελθεῖ λευκότερος τῆς χιόνος.

— Θαυμάσια!

— Ἄλλ' ἀντὶ ὧν αὐτῶν, τὰ ὅποια σοὺ ἐξέθηκα, προτιμῶ ν' ἀπέλθω εἰς Βρυξέλλας, ἀφοῦ προηγουμένως πραγματοποιηθῇ, ἐννοεῖται, ἡ σύλληψις τοῦ δὲ Βανδὰμ, ὁ ὁποῖος τώρα βεβαίως θὰ ζητῆ νὰ μὲ εὔρῃ.

— Ὡστε συμφωνεῖς ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συλληφθῇ ὁ κόμης;

— Ἀναμφιβόλως... Ὁ δὲ Λορδὰκ μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ δὲ Βανδὰμ συνεκάλεσε δι' αὔριον εἰς τὰς ἑννέα τὸ πρῶτ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρίας. Ἡ στιγμή θὰ ἦνε πολὺ κατάλληλος ὅπως συλληφθῶσιν ὅλοι ὁμοῦ, ἀλλ' εἶνε ὀλίγον ἔνωρίς, διότι δὲν ἔλαβον τὰ μέτρα μου ἢ διὰ τὴν Τρίτην, ἐνῶ αὔριον εἶνε Δευτέρα.

— Τί ἀφροσύνη! Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεως τοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ ἦνε σπουδαῖον. Συλλογίσου ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος καὶ τῶν δύο μας. Σήμερον δύναμαι νὰ κλείσω τὴν θύραν μου εἰς τὸν δὲ Βανδὰμ, ἀλλὰ ποῖος γνωρίζει τί θὰ συμβῇ αὔριον;

— Ἐχεις δίκαιον. Μπᾶ! τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν δὲ Λορδὰκ, ἤθελα νὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν, καὶ ἄς ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς με τοὺς ἄλλους...

— Ὡστε δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπὶ σοῦ;

— Καθ' ὅλοκληρίαν. Εἶμαι, βλέπεις, προθυμότετος εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Αὔριον λοιπόν τὸ πρῶτ.

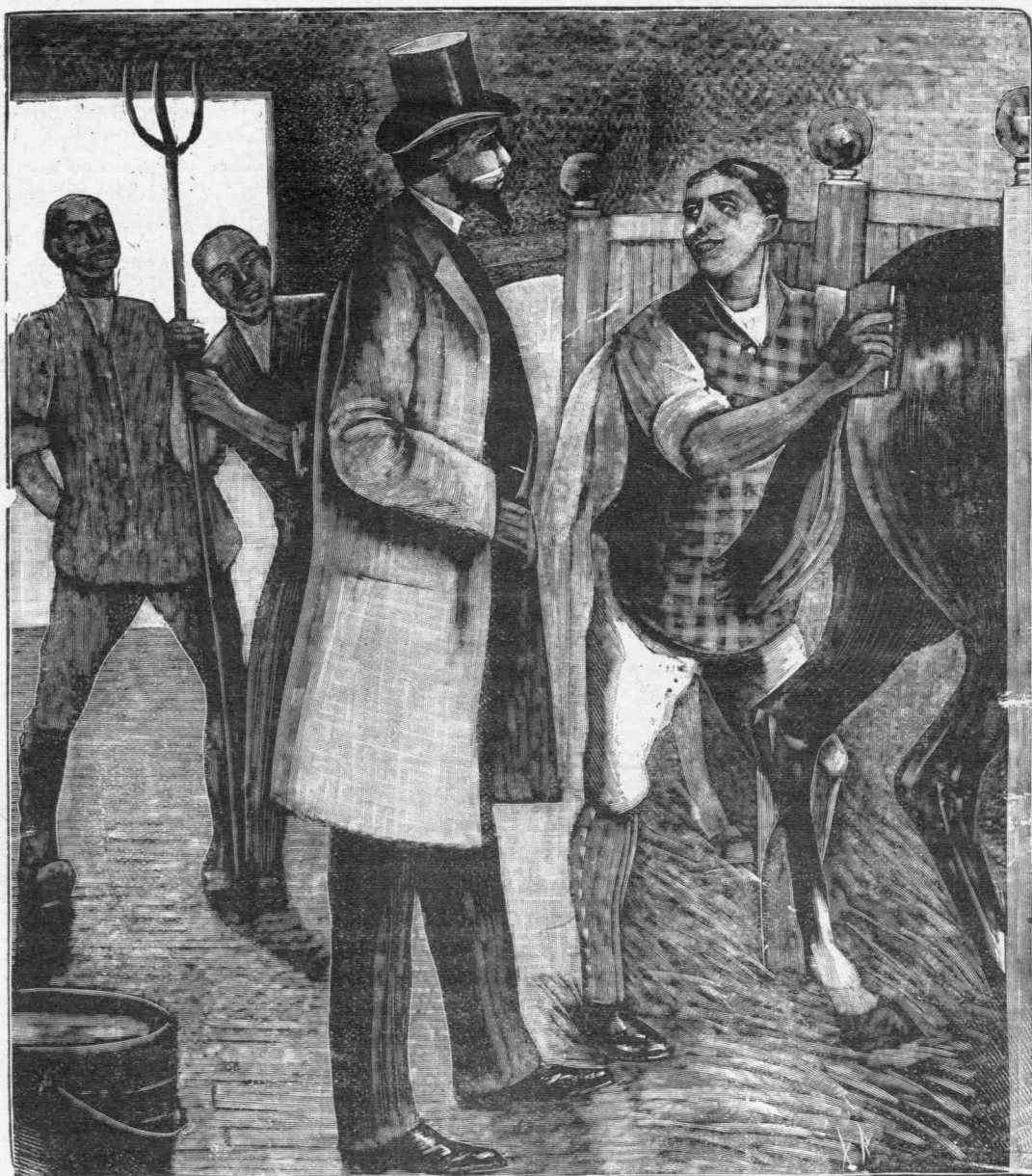
[Ἐπετα: συνέχεια].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— 'Ο κύριος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν των; (Σελ. 893).

Ὁμίλει ἀντ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα του σημαῖνον :

— Λησμονεῖ κανεὶς δύο μικρὰς τὰς ὁποίας ἀνέθρεψε ;
Αὐτὴ ἡ γλῶσσα τόσον ἦτο σαφής, ὥστε ὁ Δαμβέρτος
συγκεκρινημένος τὸν ἠρώτησε :

— Τὰς ἀγαπᾶτε λοιπόν ;

— Ναί.

— Τὰς ἐπεμελεῖσθε ;

— Ὅ,τι ἦτο τῶν δυνάμεών μου τὸ ἔκαμα γι' αὐτάς.
Μαζὺ μας, ἴσως ἦτο ὁ καλλίτερος καιρὸς ποῦ ἔχουν πε-
ράσει.

Προσέθηκε σύννους ὥσει πειρώμενος νὰ τὰς ἐπανεύρη ἐν
ταῖς ἀναμνήσεσί του :

— Τόσο ἦσαν χαριτωμέναις, ὥστε ἔπρπε κανεὶς νὰ ἦτο

τέρας γιὰ νὰ μὴ ἀφοσιώνετο σ' αὐταῖς. Ἡ μεγαλείτερη
ἦτο μελαγχροινὴ με μάτια ζωρᾶ, με στρογγυλὸ προσω-
πάκι ἢ ἄλλη ἦτο καστανή, με μαλλιά τὰ ωραιότερα ποῦ
εἶδα ποτέ μου, με μάτια μεγάλα, τόσα, γαλάζια, με δόν-
τια θαυμάσια. Ὅ, εἶνε σήμερα ωραιότατη. Δέρμα μαρκη-
σίας ! Ἐλάτρευαν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη ! Ποτέ δὲν εἶχαν φι-
λονεικίας ! Ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὰς ἐβλέπετε ποῦ κοι-
μῶντο μαζὺ καὶ δὲν κοιμῶμον ἐγὼ γιὰ νὰ βεβαιώνωμαι
πὼς δὲν στενοχωροῦνται !.. τῆς καυμέναις τῆς μικραῖς !.

Καὶ εἶτα, ὀμιλῶν καθ' ἑαυτὸν με τὴν τρυφερότητα
στρατιώτου πρὸς παῖδα τοῦ στρατοῦ ὑπ' ἐκείνου ἀνα-
τραφέντα :

— Ἦσαν κόραις μας. Ἦθελα ποτέ νὰ μὴ ταῖς πα-

ραιτοῦσα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ζήσω καὶ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου.

- Θὰ ἠδύνασο ἄρα νὰ τὰς ἀνεύρισκες;
- Βέβαια! ἂν ἤμουν πλούσιος κ' ἐλεύθερος.
- Εἶμαι ἐγὼ διὰ σὰς τοιοῦτος.

— Τότε, ἐξοχώτατε, εἶπε στεναζὼν ὁ Τυρόλιος, δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ τὰς ἐκδουλεύσεις μου καὶ μπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ τὰς εὕρητε χωρὶς ἐμέ.

- Πῶς;
- Τιποτε τὸ εὐκολώτερο.

Ὁ παίκτης τοῦ κλαρινέτου δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐπωφελουμένων τῶν περιστάσεων ὅταν τοῖς παρουσιάζονται τοιαῦτα.

Ὁ Δαμβέρτος τὸν ἠρώτησε διὰ νεύματος τρέμων μὴ ἀποτύχη.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ θὰ ἐπώλει τὰς πληροφορίες του ὅσον ἠδύνατο ἀκριβώτερον.

- Ὁ Ρώσος τὰς παρέσχε δωρεάν.
- Κύριε, εἶπεν, ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ Παρίσι;
- Τῷ ὄντι.

— Ἐμβῆτε εἰς ἓνα ἵπποδρόμιον. Ζητήστε πληροφορίας, καὶ ἀδύνατο νὰ μὴ ξέρουσι τὰ δύο ὀνόματα, Πένζα καὶ Ζουάννα. Θὰ μάθετε τότε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ εὕρητε ὅ,τι ζητεῖτε. Ὡς βλέπετε τίποτε ἐγὼ δὲν σὰς χρησιμεύω.

— Εἶσθε κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, τῷ εἶπεν ὁ Δαμβέρτος τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Τὴν μεσημβρίαν, εἰσῆρχετο εἰς τοῦ ἑφημερίου.

Ἦτο γηραιὸς ἱερεὺς ἀπλοϊκὸς καὶ ἀξιοσεβάστας, οὗ τὴν μνήμην μεγάλως εἶχον τὰ ἔτη ἐξασθενίσει.

Ἄνεσκάλισαν ὁμοῦ τὰ ἀρχεῖα τῆς ἐνορίας.

Ἄνεῦρον τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας.

Τέκνον οὕτω βαπτισθέν, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1868, ἄνευ ἄλλων λεπτομερειῶν.

Οἱ ἀνάδοχοί του ἦσαν ὁ Λουῆκος καὶ ἡ Σιμωνέττα Σολάρη. Ἐπομένως, δὲν ἦσαν οὗτοι οἱ γονεῖς του.

Τὸ τέκνον ἦτο ἀγνώστου καταγωγῆς.

Οὐδεμίαν πλέον ἀπέμενε ἀμφιβολία ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀτυχοῦς πατρός.

Τὸ πρᾶγμα εἶχε διαφωτισθῆ.

Ἡ Ζουάννα ἦτο κόρη του.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀνεύρισκεν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἐπλήρωσε γενναιοδῶρως τοὺς τόσον ὑποχρεωτικῶς ξενίσαντας αὐτόν, ἤμειψε καλῶς τὸν ἀνάπληρον, τὸν χρησιμεύσαντα αὐτῷ ὡς διερμηνέα καί, συναντήσας τὸν παίκτην τοῦ κλαρινέτου ἐπὶ τινος θρονίου πρὸ τῆς θύρας, ὑπὸ τὴν σκιάν του ἐν τῇ προσόψει κλήματος,

— Εἶσαι ἐλεύθερος; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ μουσικὸς ἦτο ἐλεύθερος.

— Ἐδῶ κ' ἔξην μῆνες ζῶ μόνος καὶ κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὅπως ἤμπορῶ, εἶπε, παίζοντας τὸ ὄργανόν μου στοὺς δρόμους.

— Ἐλθὲ μαζύ μου.

— Καὶ θὰ τὴν ξαναἰδῶ;

— Ἐλπίζω.

— Τότε, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἡ ἄμαξα παρεσκευάσθη καὶ οἱ ἵπποι ἀνέμενον κύπτοντες τὰς κεφαλὰς.

— Ἄνελθε, διέταξεν ὁ Δαμβέρτος.

Ὁ παίκτης τοῦ κλαρινέτου ἔρριψε βλέμμα κατησχυμένον ἐπὶ τῆς ἐλευσίνης του περιβολῆς.

— Ἄνελθε, ὑπέλαθεν ὁ Δαμβέρτος, ὡθῶν αὐτόν πρὸς τὸ ὄχημα· θὰ σ' ἐνδύσω εἰς Μιλάνον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ὥρων, ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ὅστις ἀπῆλθε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μόνζας, χάριν ἀναζητήσεως τῆς κόρης του, ἀπεκόμιζεν ἐκεῖθεν μουσικὸν πλανόδιον, φοροῦντα πῖλον τυρολικὸν ἐν κακῇ

καταστάσει, ρακένδυτον, μὲ ὑποδήματα ἐφθαρμένα καὶ φέροντα ἐπ' ὤμου ἀνηρτημένον ὑπερμέγεθες κλαρινέτον.

Ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσεν εἰς μάτην τὸν καιρὸν του.

Καὶ ἀναχωρήσας μὲ ζοφερὰς ἰδέας, ἐπανήρχετο ἀποφέρων τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ καρδίᾳ.

Τὴν νύκτα τῆς ἐπαύριον ἐπανήρχετο εἰς Κουρμπεβοᾶ μετὰ τοῦ Τυρολίου του, ὁμοίως περίπου ἐνδεδυμένου, ἀλλὰ μὲ ἐνδύματα μᾶλλον καινούργια.

Τοὺς περιεμένε τις ἐκεῖ.

ΚΔ'

Ἄνευρέθη.

Οἱ γραφεῖς συμβολαιογραφείων ἔχουσι πλεονέκτημά τι ἀναμφισβήτητον, τὸ ὅτι εἶνε ὀξυδερκεῖς καὶ διασαφίζουσι πᾶν ζήτημα πολὺπλοκον.

Ἰδιαζόντως τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ χαρακτηρίζει τοὺς γραφεῖς τῶν χωρικῶν συμβολαιογραφείων, ἐν μέρει ἀστοὺς καὶ ἐν μέρει χωρικούς, καὶ ὁ Βικτωριανὸς Σαγκὼ κατεῖχεν αὐτὸ εἰς βαθμὸν ὑπέμετρον.

Ἐντὸς τινων στιγμῶν, ἀντελήφθη τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Δαμβέρτου.

Ἐν διαστήματι τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους ταύτοχρόνως μὲ τὸν Δαμβέρτον.

Ὅτε τὸ ὄχημα τοῦ Γεωργίου εἰσῆρχετο ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Κουρμπεβοᾶ, ἦτο μία καὶ ἡμίσεια περίπου ὥρα τῆς πρωίας.

Ὁ πρόδομος ἐφωτίζετο ἔτι.

Ὁ Πεπέ, ἐπὶ διθανίου ἐξηπλωμένος, περιέμενε ἐν ὑπομονῇ τὸν κύριόν του.

Ἐν τῷ κρότῳ τῶν τροχῶν ἐπὶ τῆς ἀμμου, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἡ ἀλλόκοτος θέα τοῦ συντρόφου τοῦ ταξειδιώτου, ὀλίγον ἐξέπληξε τὸν μαῦρον, παντοειδεῖς ἀνθρώπους ἰδόντα ἐν τοῖς ταξειδίοις του.

Διὰ τὸ Κουρμπεβοᾶ ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη περιβολὴ ἦτό τι ἀσύνηθες.

Ὁ Πεπέ ἀπεσπᾶσθη τῆς ἐξετάσεώς του ἐκ τινος τοῦ κυρίου του ἐρωτήσεως.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς;

— Ναί.

— Καὶ δὲν μοὶ τὸ λέγεις;

— Εἰς κύριος, μὲ γράμμα διὰ τὴν εὐγενεῖάν σας.

— Πότε ἦλθε;

— Κατὰ τὰς δέκα.

— Ποῦ εἶνε;

— Κοιμάται ...

— Εἰς ποῖον θάλαμον;

— Εἰς τὸν κίτρινον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ...

— Καλὰ. Πηγαίνω.

Ὁ Δαμβέρτος ἔδειξε τὸν σύντροφόν του πρὸς τὸν μαῦρον.

— Δὸς κλίνην εἰς τὸν κύριον, διέταξε, καὶ πρόσεξον νὰ μὴ τῷ λειψῇ τίποτε.

Μετὰ τινος στιγμῆς ὁ παίκτης τοῦ κλαρινέτου ἦτο καθιδρυμένος ἐν πολυτελεῖ κοιτῶνι, ἐφωδιασμένῳ δι' ὄλων τῶν διακόσμων τῆς ἐποχῆς.

— Χριστέ μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶνε λοιπὸν κόρη πρίγκηπος, αὐτὴ ἡ μικροῦλα ἡ Ζουάννα.

Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ὁ πτωχὸς ἀλήτης εἶχε τόσον ἀνέτως ἀναπαυθῆ.

Ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς θύρας του, ὁ Δαμβέρτος ἔκρουεν ἄλλην θύραν.

Ὁ Βικτωριανὸς Σαγκὼ ὑπνωττε μὲ τὴν ἡσυχίαν ἀνθρώ-

που ἔχοντος τὴν συνείδησιν καθαρὰν καὶ ἀπηλλαγμένην τύψων.

Ἄνετινάχθη ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τοῦ κρότου.

— Εἰσέλθετε ! εἶπεν.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Δαμβέρτου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων του καὶ εἶπεν :

— Ἀπὸ τώρα ἐπιστρέψατε ;

— Σὰς πειράζει τοῦτο :

— Ναί. Ἐὰν ἤρχεσθε αὔριον, θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς παρῆχον καλλιτέρας εἰδήσεις.

— Ἄ !

— Τελείας πληροφορίας καὶ ἰσως. . .

Ἄ Δαμβέρτος δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμμα του ἐκείνου . . .

— Ἰσως, ἐξηκολούθησε, νὰ σὰς παρέδιδον ἐκείνην ἣν ἀναζητεῖτε. . . ἐὰν ἐννοεῖται ζῆ ἔτι.

Ἄ Δαμβέρτος ἔλαβε κάθισμα, καὶ τὸ προσήγγισε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ γραφέως :

— Λέγετε ὅ,τι γνωρίζετε, εἶπεν.

Ἄ Βικτωριανὸς ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συνέλεγε τὰς ἀναμνήσεις του.

— Εἶνε ἀπλούστατα. Ἡμῖν ἐν τῇ θέσει ἐκείνων πρὸς εὐδὴ παραδίδουν τὴν κλειδα οἰκίας καὶ οὕτω εἰσέρχονται ἄνευ κόπου. Ἄμα λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν σὰς, μετέβην μετὰ τὴν ἀμαξαν τοῦ Σατωροῦ εἰς τὴν διὰ Λιμόγην ἀμαξοστοιχίαν. Ἐκεῖθεν ἀπῆλθον εἰς Βουσσάκ, τόπον μικρὸν, ὅπου δυσκόλως χάνεται τις. Ἄριθμοὶ τριάκοντα τὸ πολὺ οἰκίας. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημαρχοῦ. Ἐν παρόδῳ σὰς ἀναφέρω ὅτι εἶνε ἡ ἴδια ἣν κατῴκει ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ, ὅστις δὲν ἀφησεν ἐκεῖ ἀγαθὰς ἀναμνήσεις. Ἄ δὴμαρχος, γέρον τὴν ἡλικίαν, ἀπόζη ἐκ τῶν μικρῶν του εἰσοδημάτων τὸν ἠρώτησα ἂν ἐγνώρισε τὴν Πετρίναν. Βεβαίως. Κάλλιστα τὴν ἐνεθυμῆτο. Ἡ Πετρίνα ἦτο πτωχὴ χήρα μεταβαίνουσα καθημερινῶς εἰς τὴν χώραν. Ὅτε τῆς ἐνεπιστεύθησαν τὴν μικρὰν κόρην, ἔμενε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔζη μετ' ἐξ ἐκείνης ἐκέρδιζε. Κανείς δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ πόθεν τὸ τέκνον προήλθε, τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐκ τῶν συνήθων. Ἡ Πετρίνα ἀπέθανε τῇ δεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1872. Τότε, ὑπῆρχεν εἰς Βουσσάκ οἰκογένεια βαρελοποιῶν, τεχνουργῶν ἐν ἀνάγκῃ, κατοικούντων παραπλεύρως τῆς ἀποθανούσης. Εἰς ἐκείνους περιῆλθε τὸ τέκνον.

— Τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας ;

— Ἐκαλοῦντο Βωδρῶ.

— Βωδρῶ ! ἀνέκραξεν ὁ Δαμβέρτος, διαφωτιζόμενος αἴφνης.

— Βωδρῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Σαγκῶ.

— Μὴ ἀπατάσθε ;

Ἄ Βικτωριανὸς ἐμειδίασε μειδιάμα ματαϊόδοξον, σύνθητες παρ' αὐτῷ

Ἄ πτωχὸς γραφεὺς τοῦ Πρεϊλλῦ δὲν ἦτό τις ἀνόητος ἵνα ἀπατάται. Καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ τύπος τιμιότητος, τὰ ἔνστικτά του θὰ τὸν ἀπῆγον πολὺ ὑψηλότερον τῆς μετρίας θέσεώς του.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος τρέμων ἐκ συγκινήσεως, ὁ τεχνουργὸς ἐκαλεῖτο Βωδρῶ ;

— Βωδρῶ.

— Ἐξακολουθεῖτε.

— Ἄγνωστον τίνι τρόπῳ, ὁ Βωδρῶ αὐτὸς εὐρέθη κύριος μικροῦ χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ ὁ φιλόδοξος πόθος τῷ ἐπῆλθε τοῦ νὰ θηρεύσῃ τὴν τύχην. Ἐπώλησε τὴν ἐν Βουσσάκ οἰκίαν, του καὶ ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους οἰκογενειακῶς καὶ μετὰ τὸ ὑπὸ τῆς Πετρίνας ἀνατραφέν τέκνον. Ἡ Πετρίνα ἦτο συγγενὴς τοῦ Καμπεϋρόλ. Βλέπετε τὴν συνοχὴν τῶν πραγμάτων ὅσον διὰ τὸ χρῆμα τοῦ Βωδρῶ, ἐδόθη βεβαίως εἰς τὴν Πετρίναν διὰ τὴν συντήρησιν τῆς μικρᾶς. Ἡ δούκισσα ἦτο ἀπειδῆς καὶ ὀλίγα γραμμάτια δὲν τῇ ἐστοίχιζον πολὺ. Ἄ Βωδρῶ βεβαίως ἐθαμβώθη μετ' αὐτὰ, καὶ δὲν ἀπατῶμαι νομίζω ἂν ἀποφανθῶ ὅτι ἐγείναν αἴτια

καταστροφῆς δι' αὐτόν. Εἰκοσιτέσσαρας ἀκόμη ὥρας ἐὰν εἶχον διαθέσιμους, τὰ πάντα ἐλπίζω θὰ ἐξεκαθαρίζοντο. Οἱ Παριῖοι δὲν ἔχουν πολλοὺς βαρελοποιούς καὶ τὸ ὄνομα Βωδρῶ δὲν εἶνε ἐκ τῶν κοινῶν εἰς πολλοὺς ὀνομάτων. Ἡ πρωτεύουσα εἶνε μεγάλη, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἡμέραν δρόμους ἐφ' ἀμάξης, ἀνακαλύπτει τις πολλὰ.

— Εἰς Βουσσάκ ἀπώλεσαν λοιπὸν τὰ ἴχνη του.

— Ὄλοτελῶς. Ἄ Βωδρῶ δὲν ἔγραψεν εἰς κἀνέναν ἐκεῖ, καὶ αὐτὸ μετὰ κάμνει νὰ πιστεύω ὅτι ἐξέπεσεν. Ὅταν τις ἐπιτυχάνει, ἀγαπᾷ νὰ γνωστοποιῇ τὰς ἐπιτυχίας του εἰς τοὺς ἀρχαίους του φίλους.

— Λοιπὸν ἀγνοεῖτε τὴν διεύθυνσίν του ;

— Τὴν ἀγνοῶ.

— Λοιπὸν ! τὴν γνωρίζω, ἐγώ.

— Τὴν γνωρίζετε !

— Ἐκ περιέργου καὶ εὐτυχιστάτης συμπτώσεως.

— Ζῆ ἔτι ;

— Ζῆ.

— Καὶ εἶνε, πτωχός ;

— Εἶνε ὄντως ἐν ἐλασινῇ καταστάσει.

— Καὶ οἱ ἄλλοι ; ἠρώτησεν ὁ Βικτωριανός, αὐτὸς ἦδη κατεχόμενος ὑπὸ συγκινήσεως.

— Οἱ ἄλλοι ζῶσιν ἐπίσης, ἡ γυνὴ του, Μαριάννα Βωδρῶ . . . ἡ κόρη των Θηρεσία . . . καὶ τέλος. . .

Ἄ Δαμβέρτος κατέβαλε προσπαθειαν ἵνα συγκρατήσῃ ἑαυτόν, καὶ προσέθηκεν :

— Ἐκεῖνη ἦν ἀναζητῶμεν, ἡ δυστυχὴς μικρὰ Ἰωάννα.

— Εἰσθε περὶ τούτου βέβαιος ;

— Ὅσον εἶμαι βέβαιος ὅτι ζῶ.

— Τότε ;

— Αὔριον, φίλε μου, θὰ ἴδωμεν . . . Θὰ σὰς εἶπω . . . Θὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτέου . . .

— Λοιπὸν εἰσθε εὐχαριστημένος ;

— Ἡ καρδιά μου ἐκχειλίζει ! . . . Καὶ σκέπτομαι τὴν μητέρα ! . . . Ὅποια χαρὰ ! . . . Οὐδέποτε θὰ λησμονῆσῃ αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν ! . . .

— Ὄ ! . . ἀπλουστάτη ! . . Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί περὶ αὐτῆς λόγος . . . Ἐγὼ νὰ σὰς ἐπιστρέψω χροῖματα . . . Ἐδᾶπάνησα ἐν ὄλῳ ἐκατὸν ἐβδομήκοντα ἑξ ἑφτάκα καὶ πενήκοντα λεπτά . . .

— Καλὰ ! καλὰ . . . Περὶ αὐτῶν θὰ ὀμιλήσωμεν ! . . . Καληνύκτα, φίλε μου ! Καὶ εὐχαριστῶ !

— Καληνύκτα, κύριε.

Ἄ Δαμβέρτος ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως.

Ἡδυνάται ἐπὶ πλέον νὰ συγκρατηθῇ.

Λοιπὸν, ἡ ἀτυχὴς ἦν ἀπέσπασε τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἐν ὥρᾳ νυκτός ἦτο ἡ κόρη του ! Οὕτω ἐξηγεῖτο ἡ πρὸς ἐκείνην ἐλκύουσα αὐτὸν δύναμις ἣτις τὸν ὤθει εἰς τὸ νὰ τὴν συνδράμῃ.

Ἐκεῖνη ἦτο ! Τὸ τέκνον τοῦ νεανικοῦ του ἔρωτος, τοῦ πάθους δύο ὄντων ἀφοσιωθέντων πρὸς ἀλλήλα.

Ὅτε ἀνεχώρει, εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν κόμησσαν :

« Εὐχέσθε νὰ σὰς ἀποδοθῶσι τοιαῦται ὅποιας τὰς βλέπετε εἰς τὰ ὄνειρά σας ! »

Αὐτὴν τοῦλάχιστον τοιαύτην θὰ τὴν ἐπανέβλεπεν.

Ἡ κεφαλὴ του ἔφλεγε.

Κατέβη εἰς τὸν κῆπον ἵνα δροσισθῇ.

Τὰ ἀστρα ἔλαμπον ἐν τῷ βάθει τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, καὶ μακρόθεν προῆρχετο ἡ ἐκ τῶν Παρισίων βοή, τῆς πόλεως ἣτις οὐδέποτε ἤρεμεῖ.

Τέλος, ὁ Δαμβέρτος ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡδυνάται νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τι μέρος. Ἡθελεν ἡ νύξ νὰ παρήρχειτο ἀστραπιαίως.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, ἐξήτασε τὸ ἐκκρεμές.

Ἄ δείκτης ἐσήμαινε τετάρτην ὥραν.

Πόσον ἡ πρώτη ἤρχει νὰ ἐπέλθῃ !

Ἡδὴ ἐν τούτοις ὁ ὀρίζων ἐφωτιζέτο καὶ πλατεῖται

ροδόχροοι ταινίαι ἤγγελλον τὴν προσέγγισιν τοῦ ἡλίου.

Ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἐπέκλυπεν εἰς τὴν ἐκ τῶν ταξιδίων κόπωσιν, ἀλλ' ἡ συγκίνησις ἐφυγάδευε τὸν ὕπνον.

Τέλος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν ἐνῶ ἐψιθύριζεν :

— Αὐτὴ μὰς ἀπέδωθη! Εὐλογητὸς ὁ Θεός... ἡ ἄλλη ὁμως!..

ΚΕ'

Τὸ πρακτορεῖον Κούκ, Βιρὸ καὶ Σία.

Ἐπάρχει ἐν Παρισίοις οἶκος ἔργον ἔχον τὴν ἀποταμίευσιν πάσης πληροφορίας ἀφορώσης τοὺς κληρονόμους τῆς ἐποχῆς.

Κάλλιστα ὀργανωμένος ὁ οἶκος αὐτός, γνωρίζει τόσα καὶ τόσα κατέχει τεκμήρια, ὥστε οὐδὲν τῶ διαφεύγει τῶν ἀφορόντων ἕνα ἕκαστον τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης.

Ἐγερθεὶς ἐκ βραχέος ὕπνου, ὁ Δαμβέρτος ἀπεσύρθη τῆς κλίνης δροσερὸς καὶ ἐνδυναμωμένος, ἕτοιμος διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου καὶ τὰς ἰσχυρὰς καὶ συνετὰς ἀποφάσεις.

Χάρις εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Βικτωριανοῦ κατεῖχε κατὰ βάθος ἐν τῶν μερῶν τοῦ μυστικοῦ διὰ τὸ ὅποσον ἔτη ὅλα θὰ ἐθυσίαζε· πρὸ παντός ἄλλου, ἠθέλησε νὰ διασχίσῃ τὸν πέπλον τὸν ἀποκρύπτοντα αὐτῶ τὸ ἕτερον μέρος.

Συνεκράτησε τὰς ὁρμάς του, κατέπειξεν ἐν ἐκυτῶ τὴν στοργὴν ἣτις τὸν ὄθει πρὸς τὸ τέκνον τὸ ὀφείλον αὐτῶ δις τὴν ζωὴν του.

Ὡς τὴν ἐπύριον τῆς μετ' ἐκείνης συναντήσεώς του, ἀπῆλθε διὰ τοῦ ὀχήματός του καὶ ἔστη πρὸ τοῦ καταστήματος τῆς Λαύρας.

Εἶδε προσερχομένην τὴν ἀφελῆ καὶ θελκτικὴν του κόριαν, εἰς τὴν προσδιωρισμένην ὥραν.

Χαρὰ ἐνδόμουχος ἀπετυποῦτο ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας εἶχεν ὡς συνήθως, συνδι-αλεχθῆ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς πρὸς τὸν γείτονα τῆς.

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν εἶχε πρὸ μικροῦ λάθει προὰ τῆς μητρός του ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, ἐν ἣ τῆ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ τῶ εἶδε τὴν εὐχὴν τῆς χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐπιτίμησιν, χωρὶς τινα παρατήρησιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς του· καὶ ἐν τούτοις ἀντρέποντο οὕτω αἱ μυστικαὶ ἐλπίδες τῆς μητρός καὶ τῶν ἀδελφῶν, αἵτινες ὠνειροπόλουν δι' αὐτὸν μέλλον λαμπρὸν, ἕνα πλούσιον γάμον.

Ἐν τῶ ἐνθουσιασμῶ τῆς ἀφοσιώσεώς των τὸν εὕρισκον ὠρατὸν, πνευματώδη, προικισμένον δι' ὄλων τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν προσόντων.

Δὲν ἠπαύωντο.

Καὶ ἐπὶ πλέον, ὡς αἱ ἀδελφί του ἔλεγον, ἦτο βρω-νος, καὶ ἐξ ἀρχαίου γένους!

Εἶς Ἀλλεὶν δὲ Γκέρν ἦτο σύντροφος τοῦ Γεοκλίνου Ἀλλοὶ συνεπολέμησαν παρὰ τοὺς Ροὰν καὶ τοὺς Κλισσῶν. Τὸ ὄνομα δὲ Γκέρν ἀναφέρεται ἐπισήμως εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Βρετάννης.

Τὰ ὄνειρα λοιπὸν τοῦ μικροῦ οἴκου κατέρρεον.

Ἀλλ' ὅ,τι ἔπραττεν ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο καλόν.

Ἡ μήτηρ ἐπέκλυπε.

«Ὁ ἀγαπῶμεν τὴν μνηστήν, ἔλεγεν, ὡς θὰ τὴν ἀγαπᾷς σὺ αὐτός.

• Εἶνε ἀξία σοῦ, ἀφοῦ τὴν ἐξέλεξες.

• Οἱ μόνοι μας πόθοι εἶνε τὸ νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχεῖ, ὡς τὸ ἀξίζεις».

Καὶ αἱ ἀδελφαὶ προσέθετον :

• Περιπτύχθητι ἐκ μέρους ἡμῶν τρυφερῶς τὴν μέλλου-

σαν βαρωνίδα Γκέρν, καὶ εἶπέ τῆ ὅτι θ' ἀνατρέφωμεν τὰ τέκνα τῆς ὡς ἰδικά μας».

Ἐπεγράφοντο :

• Δύο πτωχὰ γερωντοκόρκι ἀγαπῶσά σε ἐξ ὄλης καρ-
δίας».

Τὸ πρῶτον ἤδη ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν ἐμάνθανε τὴν βα-ρωνίαν τοῦ διδάκτορος τῆς νομικῆς. Οὐδέποτε τῆ εἶχεν ἐκεῖνος περὶ τούτου ὁμιλήσει.

Ὁ Φραγκίσκος διεβίβασε πρὸς τὴν γείτονα του τὴν ἐπι-στολὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, διὰ τινος λαβίδος, φοβηθεὶς μὴ προσβαλῆ τὴν αἰδῶ τῆς σπεύδων εἰς τὸν θάλαμόν τῆς.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐπίσης εἶχε γείνει ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Εἰσθε λοιπὸν βαρῶνος; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα, ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

— Οἴμοι!

— Διατί δὲν μοὶ τὸ εἶχετε εἶπει;

— Βαρῶνος δίχως γαίας! Ὁ τίτλος οὐδὲν σημαίνει δίχως εἰσοδήματα πρὸς συγκράτησίν του... Λοιπὸν...

— Λοιπὸν;...

— Τὸν ἀφίνομεν κατὰ μέρος!

— Διὰ παντός;

— Ἐως οὐ συλλέξωμεν εἰσοδήματα.

— Αὐτὸ θ' ἀργήσῃ ἴσως πολὺ!

— Καλὰ! θ' ἀκούμεθα εἰς τὸν ἔρωτά μας. Δὲν σὰς ἀρ-κεῖ αὐτό, Ἰωάννα!

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν ἔδωκα τὸν λόγον μου εἰς τὸν βαρῶνον, ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώριζον!

— Ὁρθόν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Φραγκίσκος ἐπόθει νὰ ἀσπά-ζετο τὴν γείτονα του διὰ τὰ λατρευτὰ τῆς μειδιάματα, ἀλλ' οἱ ἀσπασμοὶ δὲν διαβιβάζονται διὰ λαβίδος, ὡς αἱ ἐπιστολαί.

Ἠρκέσθη νὰ τῆ ἀποστείλῃ ἀσπασμὸν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπεσύρθη ἵνα ἐργασθῆ ὅτε ἐκείνη ἀπεκοιμᾶτο.

Τὴν πρῶτην ἀφυπνίσθη δροσερα, ἀφοῦ καθ' ὄλην τὴν νύ-κτα ὠνειρεύετο τὴν βαρωνίαν ἣτις δὲν τὴν συνεχίνει ζωηρῶς.

Ἠγάπα τὸν γείτονα του καὶ ὄχι τοὺς τίτλους του, ἠν-νόει ὁμως κάλλιστα τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τοῦ πτωχοῦ νέου καὶ τὴν εὐγενῆ καρδίαν τῆς μητρός καὶ τῶν ἀδελ-φῶν του, αἵτινες οὕτω ἐξεφράζοντο.

Ὅτε διέβη ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ ὀχήματος τοῦ Δαμβέρτου ἔλαμπεν ἐκ τῆς ἀναψυχῆς, ἦν βραχὺς περίπα-τος τῆ εἶχε παράσχει καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῆς χαρᾶς.

Τὸ στήθος τοῦ πατρὸς ἐξογκώθη, πνοὴ ὑπερηφανίας, τῶ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν.

Ναί, αὐτὴ ἦτο ὁποῖαν τὴν ἐπεθύμει.

Ἡ διαύγεια τοῦ βλέμματός τῆς, ἡ χάρις, ἡ κομψότης, τὸ ἀκαταμαχῆτως θελκτικὸν τοῦ ὑποκειμένου τῆς, τὸν προσέβλεπον ὑπὲρ ποτε ζωηρῶς.

Ἦτο ἠσφαλισμένη.

Ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῆ εἰσόδῳ τοῦ καταστήματος μὴ ἰδοῦσα τὸν προστάτην τῆς, οὐ τὸ βλέμμα μετὰ πάθους τὴν περηκολούθει.

Καὶ πάραυτα εἶπε πρὸς τὸν ἠνιόχον του:

— Σάμ, εἰς τὸ Νέον Ἴπποδρομίον.

Ἦτο ὄντως τὸ ἐγγύτερον ὄλων κείμενον μέρος ἐνθα ἠδύνατο νὰ ἠρῆτο τὰς πληροφορίας ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

Κατέβη τοῦ ὀχήματος εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάλου δια-δρόμου τοῦ ἀγοντος εἰς τοὺς σταύλους.

Ἴπποκόμοι ἠσχολοῦντο εἰς τὸν καθαρισμόν τῶν Ἴππων.

Ἐπὶ τῆ θέα τοῦ εἰσελθόντος εὐγενοῦς κυρίου, εἰς τού-των, μὲ βραχεῖαν περικνημίδα, ἥς προέβλεπον αἱ κνημαὶ, τὴν ὄψιν ἔχων προπέτη, τὸ σῶμα ἰσχνὸν καὶ δύσμορφον, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς περόνης του καὶ περιέμενε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, δύνασθε νὰ μοὶ δώσετε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, ἐνθα εὕρισκε τις τοὺς ἠθοποιοῦς τοῦ Ἴπποδρομίου;

Μειδιάμα ὑπεροχῆς ἐπτύχωσε τὴν μορφήν τοῦ ἱπποκόμου.

Οἱ ὄμοι τοῦ ἐτέλεσαν κίνημα σημαῖνον :

— Δύναται τις ν' ἀγνοῇ τοιαῦτα πράγματα ;

Καὶ ὑψηλοφώνως :

— Βεβαίως, κύριε.

— Εἶνε ;...

— Ὁ κύριος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν των ;

— Δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν τιμὴν.

— Τότε ὁ κύριος θὰ γνωρίζῃ τὸ πρακτορεῖον Κούκ, Βίρδ καὶ Σία.

— Ἄο ! Γιές, ἀπεφάνθη ὁ σύντροφός του.

— Ποῦ εἶνε τὸ πρακτορεῖον Κούκ, Βίρδ καὶ Σία ;

Εἰς ἕτερος σταυλίτης ἤρχισε σιγηλῶς νὰ γελά ἔν τινι γωνίᾳ.

Ἦτο κατ' αὐτὸν ἀσύγνωστος τοιαύτη ἀγνοία.

— Βούτλερ Στρείτ, 72, Λονδίνον.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ξένος.

Ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἐσωκαρδίου του δέκα φράγκα ἄτινα ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἱπποκόμου.

— Μυλόρδε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος προσκλινών.

— Εἶνε πολὺ γενναϊόδωρος ὁ τζέντλεμαν, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, ἀλλ' εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῆς ἕνα ἰδιότροπο ποῦ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν Κούκ καὶ τὸν Βίρδ, εἰς Βούτλερ Στρείτ, Ἰωνάθαν ;

Ὁ Ἰωνάθαν ἀνεκάγχασεν.

Ἄγνωστος ἀγνοῶν τὸν Κούκ, τὸν Βίρδ καὶ Σίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἦτο εἰμὴ ζῶν.

Ἄλλ' ὁ Δαμβέρτος ἀδιαφορῶν διὰ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν Ἰωνάθαν, ἀνέβη εἰς τὸν δῖφρον του, ἀπνησυχημένος ἐκ τῶν ἰδίων του μεριμνῶν, καὶ ἀπῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον.

Ἐντὸς τινων λεπτῶν συνέταξε τηλεγράφημα ἔχων οὕτω :

« Πρακτορεῖον Κούκ, Βίρδ καὶ Σίας, Λονδίνον, ὁδὸς Βούτλερ, 72.

« Δύνασθε νὰ μοὶ παράσχητε τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἰταλίδων ἀκροβατῶν Ζουάννας καὶ Λορένζας, δύο ἀδελφῶν ; Ἐχω ἐπείγουσαν αὐτῶν ἀνάγκη. Θὰ πληρώσω ὅ, τι ἀντίτιμον ζητήσετε διὰ τὴν πληροφορίαν. Πέμψατε ἀπάντησιν εἰς Δαβιδσωνα, γραφεῖον τηλεγράφου, Μέγα Ξενοδοχεῖον, Πκρισίους. Περιμένω ἀνυπομόνως.

• ΔΑΒΙΔΣΩΝ •

— Κύριε, ἠρώτησε τὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἐλάμβανε τὸ χρῆμά του, πότε δύναμαι νὰ ἔχω ἀπάντησιν ;

— Ἄγνοῶ, κύριε. Μὰς εἶνε ἀπνηγορευμένον νὰ δίδωμεν τοιαύτας πληροφορίας.

— Περίπου ; Πρόκειται περὶ σπουδαίων συμφερόντων.

Ὁ ὑπάλληλος εἶδε τὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ πελάτου του ζωγραφουμένην ἀγωνίαν καὶ τὸν ἠύσπλαγχνίσθη.

Ἦτο ἀγαθῆς ψυχῆς ἄνθρωπος.

— Κύριε, εἶπε ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, τὸ συντομώτερον δὲν δύνασθε νὰ περιμένετε ἀπάντησιν ἐκ Λονδίνου τηλεγραφικῶς ἐνωρίτερον τῶν πέντε ἢ ἕξ ὥρων.

— Περὶ τὰς δύο, τότε ;

— Περίπου.

— Εὐχαριστῶ, θὰ ἐπανέλθω.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξῆλθεν.

Ἐξ ὥραι προσδοκίας ! Πῶς νὰ τὰς συνέτεμνεν ; Ἐνεθυμήθη τὸν Βικτωριανὸν Σαγκῶ, ὃν εἶχε λησμονήσει ἐν τῇ σπουδῇ του τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἰωάνναν, ὅχι πλέον τὴν προστατευομένην του, ἀλλὰ τὴν κόρην του.

Ὡς πρὸς αὐτήν, ἦτο τοῦλάχιστον βέβαιος περὶ τῆς κατοχῆς του. Ἦτο εἰς χεῖράς του, δύο βήματα πλησίον αὐτοῦ !

Ὅποια χαρὰ ὅποταν θὰ ἐμάνθανε τὴν ἀλήθειαν ἐκ στόματος αὐτοῦ ὅποταν αὐτὴ ἢ τόσον πτωχὴ καὶ ἐγκατα-

λελειμμένη ἐν τῷ κόσμῳ, θὰ ἐμάνθανεν ὅποιοι δεσμοὶ τὴν συνέδεον πρὸς τοιαύτην μητέρα, ὅποτον μέλλον τὴν περιέμενεν ἀντὶ τοῦ θλιβεροῦ της παρελθόντος !

Ἄλλοκοτος συγκίνησις τὸν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Διαβαίνων τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Κουρμπεοῶ, συνήνητησεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ Σαγκῶ ὁμίλον ἱπέων, οἵτινες ἐγέλων συνδιαλεγόμενοι.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἀνεγνώρισε τὸν Βωνοῶζ ὅπως περιχαρῆ, μὲ σιγάρων εἰς τὸ στόμα, ἐπὶ περικαλλοῦς ἵππου.

ἤσθάνθη ἑαυτὸν ἀναφλεγέντα ὑπὸ τοῦ μίσους του.

Ἐδῶ ἦτο ὁ ἔχθρός.

Διατὶ σκεπτόμενος τὸν Καμπεϋρόλ δὲν ἤσθάνετο τὴν αὐτὴν ὀργήν, τὴν αὐτὴν ἐνδόμυχον μανίαν, τὴν ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν, ἣν ὁ κόμης Βωνοῶζ τῷ ἐπένευε ;

Διότι ὁ ταγματάρχης ἦτο ἀπλῶς τὸ ὄργανον, ἐνῶ ὁ Βωνοῶζ ἐκυοφόρησε τὸ σχέδιον, τὸ ἐπένευσε. Ὁ Καμπεϋρόλ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, πτωχὸς φιλοχρήματος, ἀπληστος τῶν ἀγνώστων ἀπολαύσεων ὁ Βωνοῶζ, εὐπατρίδης οὐδενός ποτε στερηθείς, διεφθαρμένος, ἐν ψυχραμίᾳ μελετῶν τὰς ἀτιμίας του.

Τέλος ὁ Βωνοῶζ εἶχεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν, ὅπερ διεξεδίκουν !

Εἶχε τὴν γυναικα ! Ἦτο ὁ σύζυγος τῆς Λευκῆς, ἐπομένως τὸ διαχωρίζον αὐτοὺς πρόσκομμα.

Τὰ λοιπὰ ὑπεχώρουν πρὸ τοῦ κυρίου τούτου γεγονότος.

Πῶς θὰ συνετελεῖτο ὁ μεταξὺ αὐτῶν πόλεμος ; Διὰ ὄπλου ; Διὰ τίνος μέσου ; Ποῦ ;

Ζητήματα. ἄτινα ἔθιγε καθ' ἑαυτόν, ἀλλ' ἀορίστως, ἄνευ σπουδῆς, διότι πρωτίστως τὸν ἀπνησυχόλει ἡ ἑτέρα ἐπείγουσα φροντίς : Τὸ νὰ τὰς ἐπανεύρῃ !

Ἡ μία τούτων εἶχεν ἤδη ἐπανευρεθῆ.

Ἐπὶ τῇ σκέψει αὐτῇ ἡ καρδιά του ἐσκίρτα.

Ἠγάπα τὴν Ἰωάνναν του διαπύρως, πρῶτον διότι ἦτο κόρη του, ἔπειτα, διότι τὸν συνέδεε πρὸς τὴν λατρευτὴν του Λευκὴν Σαρναίῦ, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι κομίζων αὐτῇ τὸ παιδίον, θὰ τὴν κατεῖχε πλέον εἰς χεῖράς του.

Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ἡ ἄλλη ;

Καὶ ἐπ' αὐτῇ τῇ σκέψει αἰσθημά τι τὸν παρέλυε.

Καὶ τὸ αἰσθημα αὐτὸ ἦτο φόβος, τρόμος τις ἀκατανίκητος.

Διατί ; Θὰ εἶδιδε δέκα τῆς ὑπάρξεώς του ἔτη ἵνα ἐλυτροῦτο τοῦ φόβου τούτου.

Ἐπίσης τὸν ἀπνησυχόλει πρωτίστως τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ὄνομα Κούκ, Βίρδ καὶ Σία, καὶ εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν προήρχετο ἡ διαφωτιζούσα αὐτὸν εἰδησις.

Εἰς τὰς Φιλλύρας, εὔρε τὸν Ρῶσον μελαγχολικῶς καθήμενον ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ παιζίντα τὸ κλαρινέτον του.

Τὸν ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Πεπέ καὶ ἐν τῇ ἀνάγκῃ δράσεως ἦν εἶχε, παρέλαβε τὸν Βικτωριανὸν Σαγκῶ ἵνα προγευματίσωσιν εἰς τὴν λεωφόρον Μελοδράματος, εἰς τοῦ Βινιῶν.

Εἶτα εἰσήλθε δέκα λεπτὰ εἰς τοῦ φίλου του Ἀρδουίνου ὅστις τῷ ὠμίλησε περὶ τοῦ Βωνοῶζ.

Πάντοτε ὁ Βωνοῶζ !

Ὁ συμβολαιογράφος τῷ ἐπέδειξε περικοπὴν πρῶνιης ἐφημερίδος, ἐν ἣ ἄρκετὰ σαφῶς ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ δεσμοῦ τοῦ κόμητος πρὸς τὴν Ροζέλλην.

Ἄλλὰ τί ἐνδιέφερε τὸν Δαμβέρτην μία τρέλλα περισσότερον τοῦ ἀντιπάλου του ;

Ἦκουσεν ἀφηρημένως τὸν φίλον του, καὶ παρατηρῶν ὅτι ἡ ὦρα προσήγγιζεν, ἀνεχώρησεν ὡς βέλος καὶ ἔσπευσε πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Βικτωριανοῦ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Εὔρεν ἄλλην ἀπάντησιν ἐκεῖνης ἦν περιέμενεν.

Ὁ Ἄγγλος εἶνε πρακτικὸς.

Ὁ Ἄγγλος ἠννόησεν ὅτι εἶχε πάθος τι νὰ ἐκμεταλλευθῆ, καὶ τὰ πάθη ἀποφέρωσι πολλὰ κέρδη.

Ἡ ἀπάντησις ἔφρασεν ἀκριβέστατα εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν, οὕτως ἔχουσα :

« Ἀγνοοῦμεν διευθυντὴν Ἴπποδρομίου Δαβιδσωνα. Στείλατε πενήντα λίρας διὰ πληροφορίαν. »

Ὁ Δαμβέρτος μανιώδης ἐδείχθη μεγαλοπρεπῆς, πέμπων εὐθὺς ἐξήκοντα τηλεγραφικῶς.

Τὴν ἐσπέραν, εἰς τὰς ἑννέα, ὁ Δαμβέρτος ἐπέτυχεν εἰς ἀπάντησιν τὴν κατὰ τὸ ἥμισυ ἱκανοποιούσαν αὐτὸν πληροφορίαν ταύτην :

« Ἡ Λορένζα, παριστάνει εἰς τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον, Παρισίων. Θὰ δώσῃ διεύθυνσιν ἐξαφανισθείσης Ζουάννας. »

Ὁ Ἄγγλος ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν του.

Μὲ τὸ χρῆμά του, ὁ Δαμβέρτος ἐγνώριζεν ὅ,τι ἤθελεν.

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀπληστον τὸ πρακτορεῖον Κούκ, Βιρδ καὶ Σα καθίστατο ἡ πρόνοιά του.

Μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, ἔσπευσεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν, ἡ κόμησσα Βωνοῶζ διέβαινε τοῦ Ὄρθαί, ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ τῶν Παρισίων.

Ἀπὸ πρῶτας, βέβαιος ὅτι τὸ πᾶν θὰ ἐγνώριζεν ἐν τῇ ἐπανόδῳ της, τῇ εἶχεν ἀποστείλει τηλεγράφημα μίαν μόνην λέξιν περιέχον :

— Ἐλθετε !

ΚΣ

Ζηλοτυπία Ναβαρραίου.

Ὁ Γκομές, ὁ σύντροφος τῆς Λορένζας, ὁ ἀχώριστός της, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἐκείνη ἠδύνατο, τὸ συμπλήρωμά της, ὡς τὸν ὠνόμαζε τὸ πρακτορεῖον Κούκ, Βιρδ καὶ Σας, τὸ ἀπανταχοῦ γνωστόν, ὡς προμηθεῖον ἀκροβάτας ἱπποδρομιῶν, καθηγητὰς σοφῶν σκύλων, ζῶα ἀγρια καὶ ἄλλα, ὁ Γκομές τέλος, ὁ καθιστῶν δυνατὰς τὰς ἐναερίους πτήσεις της καὶ τὴν ἐπίδειξιν τῶν καλλονῶν της πρὸ τοῦ κοινου, ὁ Γκομές, ὁ πλήρης ἀγρίων παθῶν Ἰσπανός, ἔζη ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του ἐν καταστάσει ἐρεθισμοῦ, ὅστις ἡμέραν τινὰ ἔμελλε νὰ ἐκτραγῆ.

Ὁ Ὀθέλλος αὐτὸς μὲ τὴν ποικιλώστικτον περιβολὴν, μὲ τοὺς ὡς ἀνθρακας φλέγοντας ὀφθαλμούς, θὰ ἐτρόμαζε πᾶσαν ἄλλην πλὴν τῆς συντρόφου του τῶν ἐναερίων παιγνίων.

Ἄλλ' ἡ Λορένζα ἦτο ὅλως ἀφροντις πρὸς τοὺς κινδύνους.

Παλαίσασα πρὸς πᾶσαν δυσχέριαν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ βίῳ εἰσόδου της, εἶχε συνθίσει νὰ τοὺς περιφρονῆ καὶ μόλις τοὺς ἐσκέπτετο.

Συνδεδεμένη ἐκ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς τύχης τῶν περιστάσεων πρὸς τὸν ζηλοτύπον της σύντροφον, οὐδὲν ἔπραττεν ἵνα τὸν ἐξερεθίσῃ, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἵνα κατευναζῇ τὰς ἀδίκους ἢ μὴ ἀγανακτήσεις του.

Οὐδέποτε τῷ εἶχε παραχωρήσει τὴν εὐνοίαν της· οὐδέποτε τῷ εἶχε παράσχει δικαίωμά τι ἐφ' ἑαυτῆς. Τὸν μετεχειρίζετο ἀπλῶς ὡς σύντροφον καὶ δὲν ἐφαίνετο προσέχουσα ἂν ἀνῆκεν εἰς φύλον διάφορον τοῦ ἰδικοῦ της.

Ἐξεπλήρου ἐκείνος δι' αὐτὴν ἔργον ὅλως ὕλικόν, ὁμοίως πρὸς τὸ τραπέζιον, τὸ ὅποσον τὴν ὑπεδέχετο μετὰ τὰ κινδυνώδη πηδήματά της, τὰ κάμνοντα τὸν βαρῶνον Βελλῆν νὰ φρικίσῃ ὑπὸ τὸ φράκον του, ὅσον καὶ ἂν ἦτο πεπορωμένος ἐξ αὐτῶν τῶν θεαμάτων.

Τῷ ἔδραττε τὰς χεῖρας, ὡς θὰ ἔδραττε σιδηροῦς κρίκους. Ὁ Γκομές ἀπετέλει μέρος τῶν γυμνασμάτων της, ὡς τὰ σχοινία καὶ τὰ λοιπὰ γυμναστικὰ ὄργανα, ὧν ἔκαμνε χρῆσιν.

Ὁ Γκομές ἦτο δι' αὐτὴν εἶδος μηχανῆς.

Οὕτω συνείθισε νὰ τὸν θεωρῆ.

Ὁ μικρὸς κύκλος ἔνθα ταῦτα διεδραματίζοντο ἤρχισε κατ' ὀλίγον νὰ τέρπηται ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἐκείνου καὶ σιωπηλῆς ζηλοτυπίας, ἐκ τῶν ἀπειλῶν αὐτοῦ ἐτραύλιζεν.

Αἱ καλαὶ σύντροφοι ἀνερρίπιζον τὴν διχόνοιαν.

Ἐξηρέθιζον τὸν Γκομές, ὡς οἱ ἀγυῖοπαιδὲς δύο σκύλους πρὸς διαπληκτισμόν.

Ἡ μεγαλόσωμος πυρρόθριξ ἰδίως, ἡ Κολομβίνα τῆς παντομίμας, ἦτο ἀπηνής, ἀδιακόπως ἐξεγείρουσα τὸν Ἰσπανόν.

Μόλις ἡ Λορένζα ὠμίλει πρὸς τινὰ κύριον, (καὶ ζωνρῶς τὴν ἐπεζήτητον, χάρις εἰς τὴν ἀδελφὴν της ἐν πρώτοις καὶ εἰς τὸ θελκτικόν τοῦ ὑποκειμένου της ἐξ ἄλλου) ἡ Κολομβίνα πάραυτα ἐπλησίαζε τὸν ζηλοτύπον καὶ τῷ ὧθει τὸν ἀγκῶνα μετὰ παντοίων ὑπαινιγμῶν :

— Ἐρεῖς... Ὁ Βελλῆς τρελλαίνεται δι' αὐτήν !

Ἡ :

— Ἐκεῖνος ὁ παστρικός ὁ Ρεβίλλ δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ κοντὰ της. Κύττα λοιπόν ! Πῶς φαίνεται ἀναμμένος ;

Ἡ πάλιν ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ Ριβᾶ, τοῦ ἀνευ λεπτοῦ καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα συχάζοντος :

— Αὐτὸς ὁ τσαλαπετεινός, κύτταζε πῶς ἀνασηκῶνεται. Τὰ μάτια σου τέσσαρα !

Τὸ κακοποιὸν ζῶον οὐδὲ πρὸς στιγμήν ἀφινεν ἦσυχον τὸν Ἰσπανόν. Ἡ μόνη της τέρψις ἦτο τὸ νὰ ὑφίσταται τὰς συνεπειὰς τῆς ὀργῆς τοῦ Ἰσπανοῦ.

Ἐνίοτε τῷ ἔλεγεν :

— Ἦθελα νὰ ἡγαπώμην ὡς αὐτὴ ἡ μικροῦλα ἡ Ρένζα.

Ἄνδρας ποῦ θὰ μ' ἐκτύπα, θὰ μ' ἐσκότωνε ἀπὸ ἔρωτα, θὰ μοῦ ἔδιδε τὴν καλλιτέρα ἀπόλαυσι ποῦ ἐπεθύμησα ποτέ μου. Τέτοιο πρᾶγμα ποτέ μου δὲν ἐπέτυχα. Οἱ Παρισίνοι δὲν ἔχουν μέσα τους αἷμα. Σας, μάλιστα, σας λατρεύω, Γκομές.

Ὁ Γκομές οὐδὲ κἂν τὴν ἤκουεν.

Ἦτο ὅλως προσηλωμένος εἰς τὴν ιδέαν του.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Δαμβέρτος ἐπεφάνη εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν σταύλων, ὁ Ἰσπανός ἤδη κατεῖχε τὴν θέσιν του, περιβεβλημένος τὸν μακρὸν του ἐπενδύτην, τὴν κόμην ἔχων πρὸς τ' ἄνω διεσκευασμένην καὶ ἀποστίλβουσαν, τὸν μικρὸν του ὀλόμαυρον μύστακα συνεστριμμένον.

Ἡ Κολομβίνα τὸν ἐπείραζεν.

— Εἶπες ὁ Ἔρως, Γκομές, τῷ ἔλεγεν· ἀλλὰ, μεταξὺ μας, ἀδίκως βασανίζεσθε ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος. Σας ἐμπαίζει μιὰ χαρά, τὸ ξέρετε.

Ὁ Γκομές δὲν τὴν ἤκουε.

Τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου, ὠνειροπόλει.

Ποῦ ἦτο ; Τί ἔκαμνεν ;

Ἀφῆνης ἀπεσπᾶσθη τῶν ρεμβασμῶν του ὑπὸ φωνῆς λεγούσης :

— Ἡ δεσποινὶς Λορένζα ;

— Ἐζητήσατε ; . . ἠρώτησεν ἡ Κολομβίνα κρυφίως γελῶσα.

— Τὴν δεσποινίδα Λορένζαν ;

Ὁ Γκομές περιῆγε βλέμμα ἐξωργισμένον ἐπὶ τοῦ νεοελθόντος ὅστις οὐδεμίαν τῷ ἔδιδε προσοχὴν.

— Δὲν ἦλθε, κύριε, εἶπεν ἡ μεγαλόσωμος πυρρόθριξ,

— Ἄ !

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ἡ ὥρα της.

— Θὰ ἔλθῃ ;

— Πιστεύω !

— Καλὰ· θὰ περιμένω

Ὁ Δαμβέρτος ἔσπευε τὴν Κολομβίναν ἐν τινι γωνίᾳ.

— Δέχεσθε νὰ μοὶ κάμετε μίαν ἐκδούλευσιν ;

— Δύο, ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσω πρὸς αὐτὴν τὴν Λορένζαν... ἀνάγκην ἐπέιγουςαν...

— Τόσον ἐπείγουσαν ;
 'Ο ξένος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος δι' ἀστεϊσμούς.
 — Πρόκειται περὶ σπουδαίων συμφερόντων, εἶπεν.
 — Ἐννοῶ... ἀπήντησεν ἐκείνη κακεντρεχῶς.
 — Δὲν ἐννοεῖτε τίποτε ἀπολύτως.
 — Τότε ;...
 — Θὰ σὰς εἶμαι ὑπόχρεως ἂν μὲ εἰδοποιήσετε περὶ τῆς ἀφίξεώς της. Θὰ μὲνῶ ἐδῶ.
 Ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου κάθισμα δύο βήματα ἀπέχον τῆς εἰσόδου.
 — Καλά.
 Εἶτα ἐξήγαγε τοῦ χρηματοφυλακίου τοῦ ἐκατόφραγκον γραμματίον, τὸ ὅποτον προσήνεγκεν εἰς τὴν πυρρότριχα, γενομένην ἐξαλλον διὰ τοῦτο.
 — Εἴσθε πλουσιοπάροχος ὡς τὰ μεταλλεῖα τῆς Καλιφορνίας, εἶπεν.
 — Ἐκεῖθεν ἔρχομαι.
 — Βασίσθητε εἰς ἐμέ.
 Καὶ ἐνῶ κατηυθύνετο ἐκεῖνος πρὸς τὴν ἑδραν :
 — Δὲν σὰς χρειάζεται ἄλλο τι ; τὸν ἠρώτησε μετὰ κωμικοῦ μορφασμοῦ.
 — Ὅχι.
 — Κρίμα !
 — Εὐχαριστῶ.
 — Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἰσπανόν της.
 — Λοιπὸν ! βλέπετε, καλέ μου, ἀφοῦ ἀνακατεύονται καὶ Ἀμερικανοί, δὲν θὰ εἶσαι μέσα στὸ πανηγύρι. Σωστὴ ἐπιτυχία, ἢ μικρὴ σου Ρένζα ! Εἶνε μὲ χρήματα, αὐτὸς ὁ μιλῶντος ! Καὶ εὐμορφος νέος ! Θὰ μ' ἐσκλάβωνε ἐμένα, αὐτός !
 Εὐτυχῶς διὰ τὸν Γκομές, ὅστις καθίστατο ἰόχρους, τὸν ἀφῆκεν ἀποτόμως, ἵνα τρέξη πρὸς συνάντησιν φίλου της διερχομένου.
 Ὁ δυστυχῆς γυμναστῆς ἀνέπνευσε πρὸς στιγμὴν.
 Ὁ Δαμβέρτος ἀνυπομόνως περιέμενε τὴν ἀφίξιν τῆς νεάνιδος, παριστάμενος μετὰ παντελοῦς ἀδιαφορίας εἰς τὴν παρέλασιν τῶν μουσικῶν, τῶν σοφῶν σκύλων, καὶ τέλος ἀνδρὸς τινος ἐκτελοῦντος θαύματα ἰσορροπίας.
 Ἐπῆλθε τὸ διάλειμμα καὶ ἡ Λορένζα δὲν ἐφάνη.
 Ἡ Κολομβίνα ἐπηγρύπνει, θέλουσα ἐντίμως νὰ κερδίσῃ τὰ πέντε της λουδοβίκια, καὶ μὴ δυσαρεστουμένη ἂν ἐμελλε καὶ ἄλλα κατόπιν νὰ ἐλάμβανεν.
 Αὐτὸς ὁ τόσον εὐκόλως παρέχων ἔν τραπεζικὸν γραμματίον δι' ἀπλὴν πληροφορίαν, τῇ ἐφαίνετο μέγας ὡς αὐτοκράτωρ, ὠραῖος ὡς ἡ ἡμέρα.
 Τὸν ἐκάλεσε δι' ἑνὸς σημείου.
 — Τίποτε ἀκόμη, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ εἰδῶλόν σας δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ.
 — Ἡ δεσποινὶς Λορένζα δὲν εἶνε τὸ εἰδῶλόν μου... Οὐδέποτε μάλιστα τὴν εἶδον.
 Ἡ πυρρόξανθος ἐνέμενον εἰς τὴν ἰδέαν της.
 — Θ' ἀκούσατε ἴσως νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτὴν, προσέθηκε.
 Καὶ μόλις ἐπεράτου τὴν φράσιν της, παρετήρησε τὴν νεάνίδα ἐρχομένην.
 Ὁ Γκομές τὴν ἐσταμάτησεν ἐν τῇ διαβάσει της.
 Τῇ ἔτεινε τὴν πυγμὴν λέγων :
 — Σὲ ζητεῖ ἐκεῖ ἕνας ξένος ! Ἐνας ἐραστὴς παραπάνω, χωρὶς ἄλλο ! Πρόσεχε !
 — Καλά. Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ξένον ! Μοῦ προξενεῖς πληξίν !
 Ὁ Δαμβέρτος ἐπλησίασεν :
 — Ἡ δεσποινὶς Λορένζα ; εἶπεν.
 — Ἐγώ, κύριε.
 Ἡ νεανὶς ἦτο κομψότερα τοῦ συνήθους, ἔφερε τὴν ὑπὸ τῆς Ροζέλλης ἐκ τῆς Λαύρας παραγγεληθεῖσαν ἐνδυμασίαν, ἣτις τῇ προσηρόζετο θαυμάσια.
 Μὲ τὸν μικρὸν της πῖλον, θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς

δεσποινίδα μιᾶς τῶν καλλιτέρων κοινωνικῶν τάξεων.
 Τὸν πρότερόν της ἀθλιὸν μανδύαν εἶχεν ἤδη ἀντικαταστήσει μετὰξινον ἐπικνωφόριον, θερμῶς ἔσωθεν ἐπιστρωμένον, πρᾶγμα ἐπιτρέπον εἰς τὴν Κολομβίαν νὰ βασιλιζῇ τὸν Γκομές λέγουσα αὐτῷ διὰ τόνου ἰδιάζοντος :
 — Εἶδες λούσα ; Μὲ τὸ μεγάλο πῆδημα μόνο δὲν πληρώνονται αὐτὰ ! Αὐτὰ στοιχίζουν τὸ ἐλάχιστον πενήντα λίραις !..
 — Δύνασθε νὰ μοὶ παραχωρήσητε μιᾶν στιγμὴν ; ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος.
 — Τί μὲ θέλετε, κύριε ;
 — Πρόκειται περὶ μιᾶς πληροφορίας... λίαν ἐνδιαφερούσης... ἢ; ἔχω ἀνάγκην...
 — Καὶ ἡ πληροφορία αὐτή ;
 — Ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας.
 Ὁ Γκομές ἀνέπνευσε.
 Ὁ ξένος δὲν εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν ἐραστοῦ. Τὸ παρετήρησε μεθ' ὄλην τὴν τυφλοῦσαν αὐτὸν ζηλοτυπίαν. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐφαίνετο ὅσον καὶ αὐτὸς ὑποφέρων.
 — Ἐτηλεγράφησα εἰς Λονδίνον σήμερον τὸ πρωί, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμβέρτος.
 — Εἰς τὸ πρακτορεῖον Κούκ ;...
 — Ναί... Ἐνεκεν ἐκείνης ἔμαθον ὅτι εὕρισκεσθε εἰς Παρισίους, ὅτε ἤμην ἑτοιμὸς νὰ διατρέξω τὸν κόσμον ἵνα σὰς εὔρω.
 — Ἐντὸς στιγμῆς θὰ ἤμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἶπεν ἡ Λορένζα... Ἀναγκάζομαι μόνον πρὸς τὸ παρὸν νὰ σὰς ἐγκαταλείπω... Περιμένετε με... Ἐντὸς ὀλίγου...
 — Ἐχει καλῶς.
 — Εὐθὺς ὡς ἤκουσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀδελφῆς της, ζῶντρά τὴν ἐκυρίευσεν περιέργεια.
 Ὑπεκλίθη καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της ὅπου ἐνεδύθη καὶ, μετὰ τινος στιγμᾶς, ἀνεφάνη μετασχηματισμένη, χαρίεσσα ἐν τῇ γαλαζίῳ της μαλλίῳ περιβολῇ, μὲ τὸ στήθος ἠμίγυμνον καὶ τοὺς βραχίονας ἀκαλύπτους.
 Ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Δαμβέρτον ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ θέσῃ τὸ ζήτημα δι' ὃ ἤλθε καὶ ἐξεύρισκεν ὑπεκφυγᾶς.
 Ἐφοβεῖτο τὴν ἀπάντησιν.
 — Αὐτὰ τὰ γυμνάσματα δὲν σὰς φοβίζουν ; τὴν ἠρώτησε ταπεινοφῶνως.
 — Ὅχι.
 — Ἐν τούτοις...
 — Θὰ εἴπητε ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνα... ἀλλὰ τὰ πάντα εἶνε ἐπικίνδυνα εἰς τὰ ἰδικὰ μας ἐπαγγέλματα καὶ ἡ ἔξις...
 — Ποῦ θὰ σὰς ὁμιλήσω ;
 — Ἐχετε πολλὰ νὰ εἴπετε ;
 — Δὲν πιστεύω... ὀλίγας λέξεις...
 — Λέγετε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἀδελφῆς μου ;
 — Τφόντι.
 — Σὰς ἐνδιαφέρει ;
 — Ναί.
 — Τὴν γνωρίζετε ;
 — Οὐδέποτε τὴν εἶδον.
 — Εἶνε δυνατόν ;
 — Εἶνε ἀληθές...
 — Ὅποταν τὴν γνωρίσετε, θὰ σὰς κινήσῃ πλειότερον τὸ ἐνδιαφέρον.
 — Τὸ πιστεύετε ;
 — Τόσον εἶνε ἀγαθὴ !
 — Ἄ !
 — Καὶ τόσον ὠραία !
 — Εἴσθε ἐπίσης ὠραία, Λορένζα.
 Ἡ Ἰταλὶς ἐμόρφασε, σείουσα τὴν κεφαλὴν :
 — Ὡ ! ἐγώ, εἶπε, δὲν ἀξίζω τίποτε· εἶμαι ἐξ ἐναντίας ἀσχημος, ἀλλ' ἡ Ζουάννα !...
 Ὁ Δαμβέρτος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ζουάννα !

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία... ἐκείνη ἦτο.

Ὁ Γκομές προὐχώρησε καὶ ἔσυρε τὴν Λορέντζαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Εἶνε ὦρα, εἶπεν ἀποτόμως.

— Ὅλαι του αἱ ἀμφιβολίαι καὶ αἱ ὑπόνοιαι, ὅλη του ἡ ἀγρία καὶ ἄφρων ζηλοτυπία ἀνεζωογονήθησαν διὰ μιᾶς ἐν αὐτῷ.

Πᾶν ὅ,τι ἤκουσε παρὰ τοῦ ξένου, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἦτο πρόφασις ἵνα προσεγγίσῃ πρὸς τὴν Ἰταλίδα.

Ἡ συγκίνησις τοῦ Ἀμερικανοῦ τῷ ἐκίνει τὴν προσοχὴν ἤρχετο ὡς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μελανοφοροῦντες, ὡς ὁ Βελλῆς καὶ ὁ Ρεβίλλ, ὡς ὁ Ριβιάς, οἱ ἀχώριστοι τοῦ ἵπποδρομίου, ὡς τόσοι ἄλλοι ἐπὶ τέλους.

Ἐπρεπε νὰ ἐδίδετο τέλος τι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τὸν στρόβιλον τοῦ Βαλδτάνφελ, τὴν Ἐστουδιαντίναν.

— Ἐλθέ, διέταξεν ὁ Γκομές.

— Ποῦ θὰ σὰς περιμένω ; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος.

Ἡ Λορέντζα ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Ἐχετε ἄμαξαν ;

— Ναί.

— Τότε, εἰς τὴν ἐξοδον... Ὡὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἓν καφενεῖον.

— Καλὰ !

Ὁ Ἰσπανὸς ἐχαιρέτιζε τὸ κοινὸν κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν σύντροφόν του.

— Μοῦ ἔρχονται ἐπιθυμίαι νὰ σὲ φρονεύσω, τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς.

Ἐκείνη ἔκαμε κίνημα περιφρονήσεως ἢ μάλλον οἴκτου καὶ δὲν ἀπήντησέ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἀνυψώθη ἀνηρτημένη διὰ τῶν χειρῶν, μὲ τὸ σῶμα μαλθακῶς διαγαρφόμενον ἐν τῷ κενῷ ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν φώτων, ἐξ ἧς ἀπέστιλβεν ἡ μέταξα τῆς περιβολῆς τῆς.

Ἡ ὄψις τῆς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔφερεν ἶχνος συγκινήσεως, καὶ ἐν τούτοις ἤρκει ἀπλή τις κίνησις τοῦ ἄφρονος ἐκείνου, εἰς ὃν ἀφίετο, ἵνα ἐσφαιδονίζετο πέραν τοῦ προστατευτικοῦ δικτύου καὶ συνετριβέτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ τῶν ἐδωλίων.

Ἐμεῖδιά καθ' ἕξιν, ἀδιάφορος πρὸς τὰ πάντα.

Ὅτε τέλος ἐπεράτωσε τὰ γυμνάσματά τῆς, ἔρριψε βλέμμα ἐμφαντικὸν πρὸς τὸν Δαμβέρτον, ἵνα τῷ εἴπῃ ὅτι θὰ ἐτήρει τὸν λόγον τῆς, καὶ ἀποσυρομένη τοῦ ἐπευφημοῦντος κοινου, ἔσπευσε πρὸς τὸν θάλαμόν τῆς καὶ ἐν τάχει ἐνεδύθη.

Ὁ Γκομές τῇ ἔφρασε τὴν δίοδον ὅτε ἔσπευδε ν' ἀποσυρθῇ, ἵνα τὸ ταχύτερον ἐξέλθῃ.

— Δὲν θὰ πᾶς μ' ἐκείνον, τῇ εἶπεν ἐν τῇ ὑποκώφῳ του φωνῇ.

— Ἄ ! γνωρίζεις ;... εἶπεν ἐκείνη.

— Ἦκουσα.

— Διατί νὰ μὴν ὑπάγω ;

— Διότι σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

— Μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις. Πῶς τὸ λέγεις αὐτό ; Καὶ ἐν τίνι δικαίωματι ;

— Ρέντζα !

— Ὅταν ὑπεσχέθην, κρατῶ τὸν λόγον μου. Ἀκούεις ; Τῇ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα.

— Κτῆνος !

Καὶ πραῦνομένη :

— Πόσον εἶσαι ἀνόητος ! Τί κακὸν ἔκαμα ; Αὐτὸς ὁ εὐγενὴς κύριος θέλει νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου. Καλὴν ἐντάμωσιν αὐριον, Γκομές, καὶ καληνύκτα !

Διέβαινον τὸν πρόδομον. Οἱ τελευταῖοι ἀπερχόμενοι

θεαταὶ ἐπτόησαν τὸν Γκομές ὅστις τὴν ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν ἐλευθέραν.

Ἐφυγε τότε ὡς βέλος διὰ τοῦ πλήθους· εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὁ Δαμβέρτος τὴν περιέμενε παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ δίφρου του. Ἀνέβη διὰ μιᾶς τόσον ταχέως, ὥστε δὲν διέκρινε μέγα σῶμα ἀλλοκότως ἐνδεδυμένον, ὅπερ ἐκάθητο ἐξῶθεν παραπλευρῶς τοῦ ἠνιόχου.

Ὁ Δαμβέρτος ἐτοποθετήθη παρ' αὐτὴν· ἡ θυρὶς ἐπανεκλείσθη, καὶ ὁ Γκομές, ἐξερχόμενος ἤδη καὶ αὐτός, διέκρινε μόνον δίφρον ἰδιωτικὸν ὀδεύοντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καμβῶν καὶ κατευθυνόμενον πρὸς τὸ βουλευτάρτον.

KZ'

Ἡ κεραυνοβόλος εἰδησις.

Ὁ δίφρος ἔστη πρὸ τοῦ πασιγνώστου καφενεῖου τῆς Εἰρήνης, κειμένου ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων, ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς πλατείας τοῦ Μελοδράματος.

Τὰς ἐσπέρας τοῦ θέρους βρῖθει πελατῶν πληρούντων τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἐκ τῶν δύο προσόψεων.

Αἱ τράπεζαι ἔψαυον ἀλλήλας.

Δὲν εὐρισκὲ τις ἐξῶ καθίσμα, καὶ οἱ ὑπηρέται μετ' ἄκρας δυσκολίας κατῶρθον νὰ φθάνωσι μέχρι τῶν πελατῶν.

Καίτοι μακρὸν διατρίψας ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Δαμβέρτος εἶχε μείνει παρισινὸς ἀπὸ τῆς νεότητός του.

— Ἀκολουθεῖτέ με, εἶπε σύρων τὴν σύντροφόν του.

Εἰσέδυσεν εἰς τὰς ἐντὸς αἰθούσας, σχεδὸν ἐρήμους.

Τὸ ἀερίοφως ἔφεγγεν ἀμυδρῶς, πρὸς ἐλάττωσιν τῆς θερμότητος, ρίπτων ἐν ταῖς γωνίαις σκιοφῶς εὐάρεστον δι' ἐμπιστευτικὰς συνδιαλέξεις.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξέλεξε τὴν μάλλον μεμονωμένην καὶ ἤττον φωτιζομένην αἰθούσαν καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε.

Θεράπων τις προσῆλθεν.

Ὁ Δαμβέρτος διέταξε βραχέως :

— Δύο παγωτᾶ.

— Μάλιστα, κύριε.

Πελάται τινὲς ἐκάθηοντο κατ' ἀποστάσεις, ταπεινῶς συνδιαλεγόμενοι ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἰσογειῷ.

Ἡ ὦρα καθ' ἣν ἐκλείοντο τὰ θεάτρα, ἡ ὦρα τῆς μεγάλης τελικῆς συρροῆς δὲν εἶχεν ἀκόμη σημαίνει.

Τὰ ἵπποδρόμια κλείονται πάντοτε ἐνωρίτερον τῶν λοιπῶν θεάτρων.

Ἡ Λορέντζα περιέργως ἀνέμενε τοῦ ξένου τὰς ἐρωτήσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Δαμβέρτον, αὐτὸν δὲν κατεῖχε περιέργεια, ἀλλ' ἀληθῆς ἀκατανίκητος ἀγωνία.

Τὸ μέρος ἔνθα ἡ κόρη του ἀνεπτύχθη τῷ ἐνέπνεεν εἶδος τι τρόμου καὶ βαθύν οἴκτον.

Ἦθελε νὰ μάθῃ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ τὸν πόθον του.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὰ παγωτᾶ καὶ αὐτὸς δὲν ἤνοιξεν ἀκόμη τὸ στόμα.

Ἄλλὰ τότε αἴφνης ἀπεφάσισε.

— Φίλιπτον τέκνον, εἶπεν, ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν ἧτις μὲ συνταρῆσαι... Ὡὰ σὰς ἐξηγήσω ἀργότερον τὰ αἷτια... Ἐρχομαι ἐκ Μόνζας... Εἶνε ἡ πατρὶς σας ;...

— Τῶνόντι, ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἐγκατελίπομεν.

— Οἱ γονεῖς σας ἦσαν ὁ Λουκος καὶ ἡ Σιμονέττα Σολάρη ;...

— Οὕτως ὠνομάζοντο...

— Εἶδον τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθητε.

— Ἐφύγαμεν ἐκεῖθεν πολὺ μικραί.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἦ ἐκτός τοῦ ἵπποδρομίου περιβολὴ αὐτῶν εἶνε περιεργωτάτη: πῖλος ἀλλὰ Ὀρσίνη ἐκ βελούδου μαύρου, ἐπενδύτης μικρὸς καὶ στενὸς περὶ τὴν ὀσφύν, ξεκουμβωμένος, τόσον δὲ βραχύς, ὥστε νὰ μὴ ἐγγίξῃ τὴν περισκελίδα, γιλέκον ἀνοικτὸν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἀφίνον νὰ φαίνεται λεπτότατον λευκὸν ὑποκάμισον· οὐδεὶς λαιμοδέτης· ζώνη ἐκ μετάξης ἐρυθρᾶς ἢ κυανῆς περὶ τὴν ὀσφύν· περισκελίδες στεναὶ περὶ τὴν κνήμην, ὡς περικνημίδες χορευτῶν, ὑποδήματα χαμηλὰ ἐκ δέρματος τοῦ Μαρόκου, κοσμούμενα διὰ κεντημάτων· μικρὸς πλόκαμος καταπίπτων ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἔπειτα κομβία χρυσα, ἀλύσεις, ἀδάμαντες, δακτυλίδια, ὀλόκληρον χρυσοχοεῖον κινήτων.

Πολλοὶ διατηροῦν ἵππον, ἄλλοι ἀμαζαν καὶ ὅταν δὲν φονεύουν περιφέρονται πάντοτε εἰς τὸ Prado εἰς τὴν Πύλην τοῦ Ἡλίου, εἰς τοὺς κήπους τῶν Recoletos μετὰ τὰς συζύγους τῶν καὶ μετὰ τὰς ἐρωμένας τῶν, λαμπρῶς ἐνδεδυμένας καὶ περιπαθῶς ὑπερηφάνους.

Τὰ ὀνόματά τῶν, τὰ πρόσωπά τῶν, αἱ κινήσεις τῶν εἶνε πολὺ γνωστότερα εἰς τὸν λαὸν ἢ αἱ κινήσεις, τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ὑπουργῶν τοῦ Κράτους.

Toreros εἰς τὰς κωμωδίας, toreros εἰς τὰ ζήματα, toreros εἰς τὰς εἰκόνας, toreros εἰς τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων, ἀγάλματα παριστάνοντα toreros, ριπίδια μετὰ τὰς εἰκόνας τῶν toreros, μανδύλια μετὰ τὰς μορφὰς τῶν toreros Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ τις δὲν βλέπει ἢ toreros

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ torero εἶνε τὸ ἐπικερδέστερον καὶ τὸ ἐνδοξότερον ἐπάγγελμα, τὸ ὅποσον εἰμπορεῖ νὰ ποθῆσῃ γεννατὸν τι τέκνον τοῦ λαοῦ.

Πολλοί, τφόντι, ἐπιδίδονται εἰς αὐτό. Οἱ περισσότεροι μένουσιν ἐπί τῶν capeadores, ὀλίγοι καταρθόνουν νὰ γίνουσι ἱκανοὶ banterillos, ὀλιγώτεροι ἀκόμη περίφημοι picadores· ἐπιδέξιοι δὲ espada δὲν γίνονται ἢ ὀλίγοι εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς τύχης.

Πρέπει νὰ ἔλθῃ τις εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὸ προτέρημα τοῦτο. Γεννᾶται τις espada, ὅπως γεννᾶται ποιητής.

Ὀλίγοι φονεύονται ὑπὸ τῶν ταύρων. Οἱ τοιοῦτον δὲ θάνατον κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα λαβόντες μετροῦνται εἰς τοὺς δακτύλους, ἀλλ' οἱ ἄκρωτηριασμένοι, οἱ ἀνάπηροι, οἱ χωλοὶ, οἱ μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ παλαίωσιν εἶνε ἀναρίθμητοι.

Τοιοῦτους δὲ βλέπει τις ἀνὰ τὴν πόλιν, ἄλλον μετὰ τὴν ράβδον, ἄλλον μετὰ τὰς βικτηρίας καὶ ἄλλον μετὰ μίαν μόνον κνήμην.

Ὁ περίφημος Τάτος, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τῶν συγχρόνων toreros, ἀπώλεσε μίαν κνήμην. Κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας ὅπου ἔμεινα ἐν Ἰσπανίᾳ ἐτραυματίσθησαν βεβαίως εἰς banderillero ἐν Σεβίλλῃ καὶ εἰς picador ἐν Μαδρίτῃ, ἐκτυπήθη ὁ Λαγαρτίγιος, ἐφονεύθησαν τρεῖς ἐρασιτέχναι capeadores ἐν τινὶ χωρίῳ. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν torero, τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ἐχύθη αἷμα ἐν τῇ κονίστρᾳ.

Πρὶν ἀναχωρῆσω ἐκ Μαδρίτης ἠθέλησα νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὸν τόσον ἕξοχον Φρασκουέλον, τὸν ἡγεμόνα τῶν espadas, τὸ εἰδῶλον τοῦ λαοῦ τῆς Μαδρίτης, τὴν δόξαν τῆς τέχνης.

Εἶς πλοίαρχος γενουήσιος ὁ ὅποτος τὸν ἐγνώριζεν, ἀνέλαβε νὰ με παρουσιάσῃ. Ὀρίσαμεν τὴν ἡμέραν καὶ συνητηθήμεν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν καφενεῖον τῆς Πύλης

τοῦ Ἡλίου. Μοῦ ἔρχεται νὰ γελῶ ὅταν σκέπτομαι τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην, ὅταν εἶδον αὐτὸν μακρόθεν ἐρχόμενον πρὸς ἡμᾶς.

Ἦτο ἐνδεδυμένος πολυτελέστατα, μετὰ ἄρθονα κοσμήματα καὶ ἀπαστράπτων ὡς στρατηγὸς ἐν μεγάλῃ στολῇ. Διέσχισε τὸ καφενεῖον, χίλια κεφαλαὶ ἐστράφησαν, χίλιοι ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπ' ἐμοῦ, ἐπὶ τοῦ συντρόφου μου. Ἐνόησα ὅτι εἶχον γίνεαι κάτωχρος.

— Ὁ κύριος Σαλβατώρος Σάνχεθ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος (Φρασκουέλος εἶνε πρόσθετον ὄνομα).

Ἐπειτα δὲ παρουσιάζων ἐμέ πρὸς τὸν Φρασκουέλον,

— Ὁ κύριος δεῖνας θαυμαστής σας.

Ὁ ἕξοχος matador ὑπεκλίθη, τῷ ἀντιπέδικα τον χαίρετισμόν, ἐκαθήσχευεν καὶ ἠρχίσασμεν τὴν συνομιλίαν.

Τί παράδοξος ἄνθρωπος! Ἀκούων τις αὐτὸν ὁμιλοῦντα θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχε καρδίαν οὔτε μυῖαν νὰ διατρυπήσῃ μετὰ τὴν καρφίδα.

Εἶνε νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος, εὐλύγιστος, μελαχροινός, ὠρατός, μετὰ βλέμμα ἀπλανές καὶ μειδίαμα ἀνθρώπου ἀφρημένου.

Τὸν ἠρώτησα περὶ χιλίων πραγμάτων σχετικῶς πρὸς τὴν τέχνην του καὶ τὸν βίον του. Ὀμίλει μετὰ μονοσύλλαβα

Ἐπρεπε νὰ τοῦ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα τὰς λέξεις μίαν πρὸς μίαν διὰ τῶν ἐρωτήσεων.

Εἰς τὰς φιλοφρονήσεις ἀπεκρίνετο παρατηρῶν τὴν ἀκραν τῶν ποδῶν του διὰ βλέματος μετρίοφρονος.

Τὸν ἠρώτησα ἐὰν ἐπληγώθη ποτὲ ἔψαυσε τὸ γόνυ, τὰς πλευράς, τὴν ὠμοπλάτην, τὸ στήθος καὶ εἶπε, μειδίδων μετὰ παιδικῆς ἀφελείας:

— Ἐδῶ, κ' ἐδῶ, κ' ἐδῶ, κ' ἐδῶ.

Μοῦ ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του, μετὰ προσεκάλεσε νὰ ὑπάγω πρὸς ἀντάμωσίν του, μοῦ ἔδωκεν ἕν σιγάρον καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, εἰς τὰς ταυρομαχίας, ἤμην εἰς ἕν καθίσμα πλησίον τοῦ περιφράγματος. Διήλθε πλησίον μου διὰ νὰ συλλέξῃ τὰ σιγάρα, τὰ ὅποια τοῦ ἔρριπτον οἱ θεαταί. Τοῦ ἔρριψα ἕν σιγάρον τοῦ Μιλάνου ἐξ ἐκείνων μετὰ τὸ ἄχρον.

Τὸ ἐπῆρε, τὸ παρετήρησεν, ἐμειδίασε καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τίς τοῦ τὸ ἔρριψε. Τοῦ ἔκαμα νεῦμα, μετὰ εἶδε καὶ ἀνέκραξεν.

— Ah! el italiano! (Ἄ, ὁ Ἰταλός!)

Μοῦ φαίνεται ἀκόμη ὅτι τὸν βλέπω. Εἶχε φαϊόχρον ἐνδυμασίαν γεμάτην ἀπὸ χρυσαῖα κεντήματα καὶ τὴν μίαν χεῖρα βυμμένην εἰς τὸ αἷμα...

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μίαν τελικὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν ταυρομαχιῶν! Εἶνε ἢ δὲν εἶνε πράγμα βάρβαρον, ἀνάξιον πεπολιτισμένου λαοῦ; Εἶνε ἢ ὄχι θέαμα διαφθετρὸν τὴν καρδίαν; Ἐμπρός, μία εἰλικρινὴς λέξις! Μία εἰλικρινὴς λέξις; Δὲν θέλω ἀπαντῶν οὕτω νὰ ἐπισύρω ἐναντίον μου κατακλυσμὸν ὕβρεων, καὶ ἀπαντῶν ἀλλέως νὰ με πάρουν μετὰ τὸ ζύλον, διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸν Κίρκιον ὄλας τὰς κυριακάς. Διηγήθη καὶ περιέγραψα. Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ὅσα καὶ ἐγὼ, ἄς κρίνῃ μόνος του καὶ ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ ὁμιλήσω περὶ τούτου.

Ἐν Μαδρίτῃ εἶδον τὴν περίφημον πένθιμον τελετὴν, ἣτις τελεῖται κατ' ἔτος τὴν 2 Μαΐου, εἰς ἀνάμνησιν τῶν Ἰσπανῶν, ὅτινες ἀπέθανον μαχόμενοι ἢ ἐσφάγησαν ὑπὸ

τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν, κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν, ἥτις ἐνέπλησε φρίκης τὴν Εὐρώπην καὶ προεκάλεσε τὴν ἔκρηξιν τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος.

Τὴν αὐγὴν κροτεῖ τὸ τηλεβόλον, ἐν πάσαις δὲ ταῖς ἐνοριακαῖς ἐκκλησίαις τῆς Μαδρίτης καὶ ἐνώπιον βωμοῦ ἐγειρομένου παρὰ τὸ Μνημεῖον τελοῦνται λειτουργίαι, αἵτινες παρατείνονται μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Ἡ τελετὴ συνίσταται εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ λιτανεῖαν, ἥτις ἀναχωρεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγγύθεν τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, μεταβαίνει νὰ ἀκροασθῆ ὁμιλίαν τινὸς ἐπὶ ἄμβωνος, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου. ἔνθα ἔκειντο μέχρι τοῦ 1840 τὰ ὄσῳ τῶν νεκρῶν καὶ ἔπειτα πηγαίνει εἰς τὸ Μνημεῖον νὰ ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν.

Εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ λιτανεῖα, ἦσαν παρατεταγμένα τὰ τάγματα τῶν ἐθελοντῶν, τὰ συντάγματα τοῦ πεζικοῦ, αἱ ἴλαι τῶν θωρακοφόρων, ἡ πολιτοφυλακὴ πεζῆ, τὸ πυροβολικόν.

Πανταχόθεν ἤχουν σάλπιγγες, τύμπανα, μουσικαί.

Ἀπὸ μακρὰν ἔβλεπέ τις, ἄνωθεν τοῦ πλήθους, ἀκατάπαυστον κίνησιν πύλων στρατηγῶν, λοφίων ὑπασπιστῶν, σημαίων, ξιφῶν.

Ἦρχοντο πανταχόθεν αἱ ἄμαξαι τῶν Γερουσιαστῶν καὶ τῶν Κορτῶν, μεγάλαι ὡς ἄρματα θριαμβικά, χρυσομέναι μέχρι τῶν τροχῶν, γεμᾶται ἀπὸ βελουδῶν, μέταξαν, κροσσούς, φιόγκους καὶ συρόμεναι ὑπὸ ὑπερηφάνων ἵππων, φερόντων εἰς τὰς κεφαλὰς πτερωτὰ λοφία.

Τὰ παράθυρα ὄλων τῶν οἰκιῶν ἐκοσμοῦντο διὰ ταπήτων καὶ ἀνθέων. Ὅλος ὁ λαὸς τῆς Μαδρίτης ἦτο εἰς κίνησιν.

Εἶδον τὴν λιτανεῖαν διερχομένην διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά. Προεπορεύοντο οἱ κληρονομοὶ τῆς πολιτικῆς φρουρᾶς ἔφιπποι· ἔπειτα ἤρχοντο οἱ παῖδες ὄλων τῶν σχολείων, ὄλων τῶν ἀσύλων, ὄλων τῶν ὀρφανοτροφείων τῆς Μαδρίτης ἀνὰ ζεύγη, ἀνερχόμενα εἰς χιλιάδας· ἔπειτα οἱ ἀπόμαχοι τοῦ στρατοῦ, ἄλλοι μὲ τὰς βακτηρίας, ἄλλοι μὲ ἐπιδέσμους εἰς τὴν κεφαλὴν, τινὲς ὑποβοηθούμενοι ὑπὸ τῶν συναδέλφων, ἄλλοι δὲ ὑπέργηροι φερόμενοι σχεδὸν εἰς τὰς χεῖρας· στρατιῶται, στρατηγοὶ μὲ ἀρχαίας στολάς, μὲ τὸ στήθος γεμᾶτον ἀπὸ παράσημα καὶ ταινίας, μὲ μακρὰ ξίφη καὶ πτερωτοὺς πέλους.

Ἐπειτα πλῆθος ἀξιωματικῶν ὄλων τῶν ὄπλων, ἀπαστράπτοντες ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἐνδεδυμένοι διὰ χιλίων χρωμάτων. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, οἱ βουλευταί, οἱ γερουσιασταί. Ἐπειτα οἱ κήρυκες τοῦ Δήμου καὶ τῶν Βουλῶν μὲ εὐρεῖας τηβέννας καὶ βελουδῶν καὶ μὲ τὰς ἀργυρὰς ράβδους.

Ἐπειτα ὄλοι οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, ὄλοι οἱ *alcaldes* (πραίτωρες) τῆς Μαδρίτης, μὲ μαύρην ἐνδυμασίαν καὶ τὰ μετάλλια εἰς τὸν λαιμὸν.

Τέλος δὲ ὁ βασιλεὺς φέρων στολὴν στρατηγῶν, πεζῆ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαρχίας, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, τῶν ὑπουργῶν, τῶν βουλευτῶν, τῶν ὑπασπιστῶν του, πάντες δὲ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ.

Τελευταῖοι ἤρχοντο οἱ ἑκατὸν ἔφιπποι φύλακες, ἀπαστράπτοντες ὡς πολεμισταί τοῦ μεσαίωνος, οἱ βασιλικοὶ φύλακες πεζῆ, φέροντες μέγαν δερμάτινον πύλον, κατὰ τὸ εἶδος τῆς ναπολεοντείου φρουρᾶς, στολὴν ἐρυθρὰν, ἐν εἴδει οὐραῖς χελιδῶνος, περισκελίδας λευκάς, δύο μεγάλους ἀορτήρας διασταυρουμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, περικνημίδας μελανὰς μέχρι γόνατος, ξίφος, φιόγκους, σειρίδας, πόσπας.

Ἐπειτα ἀκόμη ἐθελονταί, στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ, πυροβοληταί, λαός.

Πάντες ἐβαδίζον βραδέως, ἤχουν ὄλοι αἱ μουσικαὶ καὶ ὄλοι οἱ κώδωνες, ὁ λαός ἦτο σιωπηλός, τὸ σύνολον δ' ἐκείνο ἐκ παιδῶν, πτωχῶν, ἱερῶν, μεγιστάνων, ἀπομάχων

ἀκρωτηριασμένων, μεγάλων τῆς Ἰσπανίας, παρρουσίαζεν ὄψιν εὐγενῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἐμπνέουσαν ἐνταυτῷ τρυφερότητα καὶ εὐλάβειαν.

Ἡ λιτανεῖα ἐξεχύθη εἰς τὸ Prado καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Μνημεῖον.

Αἱ δειροστοιχίαι, οἱ ἀγροί, οἱ κῆποι ἦσαν πλήρεις λαοῦ.

Αἱ κυρίαί, ὄρθαι ἐπὶ τῶν ἄμαξων, ἐπὶ τῶν καθεκλῶν, ἐπὶ τῶν λιθίνων καθισμάτων, μὲ τὰ βρέφη εἰς τὰς ἀγκάλας· ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν εἰς κάθε βῆμα σημαται, ἐπιγραφαὶ πένθιμοι, κατάλογοι τῶν θυμάτων τῆς 2 Μαΐου, ποιήματα προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων, ἐφημερίδες μὲ περιθώρια πένθιμα, εἰκόνες παριστώσαι ἐπεισόδια τῶν σφαγῶν, στέφανοι, εἰκόνες τοῦ ἐσταυρωμένου, τράπεζαι μετὰ κιβωτίων δι' ἐλεημοσύνην, λαμπαδες ἀναμμέναι, εἰκόνες ἀγαλμάτων, ἀθύρματα παιδικὰ μὲ εἰκόνας τοῦ Μνημείου· πανταχοῦ ἀναμνήσεις τοῦ 1808, ἐμβλήματα, σημεῖα ἑορτῆς, πολέμου.

Οἱ ἄνδρες ὄλοι σχεδὸν ἐνδεδυμένοι μαῦρα, αἱ γυναῖκες μὲ μακρὰς καὶ πολυτελεῖς ἐσθῆτας καὶ μὲ πέπλον· ὁμοιοχωρικῶν ἐλθόντων ἐξ ὄλων τῶν χωρίων μὲ τὰς ἑορτασίσιμους ἐνδυμασίας των καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου φωναὶ ἐκκωφαίνουσαι ὕδατοπωλῶν, κλητήρων, ἀξιωματικῶν.

Τὸ Μνημεῖον τῆς 2 Μαΐου ὅπερ ἐγείρεται ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα ἐτουφεκίσθησαν οἱ περισσώτεροι τῶν Ἰσπανῶν, μολοντί δὲν ἔχει καλλιτεχνικὴν ἀξίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν φήμην του εἶνε—διὰ νὰ μεταχειρισθῶ λέξιν κοινὴν μὲν, ἀλλ' ἐκφραστικὴν—ἐπιβάλλον.

Εἶνε ἀπλοῦν, γυμνόν, καὶ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν βαρὺ καὶ ἀχαρὶ, ἀλλὰ προσελκύει τὰ βλέμματα καὶ τὰς σκέψεις καὶ ἐκείνου ἀκόμη ὅστις δὲν γνωρίζει τί εἶνε. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐννοεῖ τις ὅτι ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ συνέβη τι τρομερόν. Ἐπὶ ὀκταγώνου βάσεως ἐκ γρανίτου μὲ τέσσαρας βαθμίδας, ἐγείρεται μεγαλοπρεπῆς σαρκοφάγος σχήματος τετραγωνικοῦ, φέρων ἐπιγραφάς, οἰκόσημα, καὶ ἀνάγλυφον παριστάνον τοὺς δύο Ἰσπανοὺς ἀξιωματικούς, ἀποθανόντας τὴν 2 Μαΐου κατὰ τὴν ἄμυναν τοῦ Περιβόλου τοῦ πυροβολικοῦ.

Ἐπὶ τοῦ σαρκοφάγου ὑψοῦται στιλοβάτης δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστανται τέσσαρα ἀγαλμάτια, δι' ὧν παρίστανται συμβολικῶς ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, ἡ ἀνδρεία, ἡ εὐστάθεια, ἡ ἀρετὴ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγαλμάτων ἐγείρεται ὑψηλὸς ὀβελίσκος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε χαραγμέναι μὲ χρυσοῦ γράμματα αἱ λέξεις: *Dos de mayo* (δύο Μαΐου)

Περίξ τοῦ Μνημείου ἐκτείνεται κυκλωτερῆς κῆπος τεμνόμενος ὑπὸ ὀκτῶ δειροστοιχιῶν ἀποληγουσῶν εἰς τὸ κέντρον. Αἱ δειροστοιχίαι ἀποτελοῦνται ἐκ κυπαρίσων, ὁ δὲ κῆπος περιβάλλεται ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλιδίων, περιστοιχιζομένων ὑπὸ μιᾶς βαθμίδος μαρμαρίνης.

Τὸ ἐκ κυπαρίσων ἐκεῖνο δάσος, ἐκεῖνος ὁ περίκλειστος καὶ ἐρημικὸς κῆπος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐθυμοτέρου περιπάτου τῆς Μαδρίτης, εἶνε ὡς μία εἰκὼν τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Δὲν εἴμπορεῖ τις νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ ρίψῃ ἕν βλέμμα· δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸ παρατηρήσῃ χωρὶς νὰ σκεφθῆ. Τὴν νύκτα, ὅταν φωτίζεται ὑπὸ τῆς σελήνης, φαίνεται ὡς φανταστικὴ τις ἐμφάνισις καὶ ἀποπνέει περίξ αὖραν μυστηριώδους θλίψεως.

Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, ἐτελέσθη ἡ λειτουργία, παρήλασαν ὄλα τὰ συντάγματα καὶ ἔληξεν ἡ λιτανεῖα. Οὕτως ἑορτάζεται ἡ ἐπέτειος τῆς 2 Μαΐου ἀπὸ τοῦ 1814 καὶ ἐντεῦθεν, μετὰ μεγαλοπρεπείας, ἀγάπης καὶ εὐλαβείας, τιμώσης οὐ μόνον τὸν ἰσπανικὸν λαόν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Εἶνε ἡ ἀληθὴς ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς Ἰσπανίας, εἶνε ἡ μόνη ἡμέρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν σιγῶσι τὰ κομματικὰ

πάθη καὶ πᾶσαι αἱ καρδίαι ἐνοῦνται εἰς ἓν κοινὸν συναίσθημα. Οὐτε ἐνυπάρχει τι τὸ πικρὸν ἐν τῷ συναισθηματικῷ τούτῳ, ὡς θὰ ἐπίστευέ τις, κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἡ Ἰσπανία ἐπέριψεν ὄλην τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου καὶ τῶν συνεπειῶν τούτου σφραγῶν εἰς τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸν Μουράτ.

Οἱ Γάλλοι γίνονται φιλοφρόνως δεκτοί, ὅπως πάντες οἱ λοιποὶ ξένοι. Περί τῶν ἀποφραδῶν ἡμερῶν τοῦ Μαΐου δὲν ὁμιλοῦν ἢ διὰ νὰ ἀποδώσουν τιμὴν εἰς τοὺς ἀποθανόντας καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Τὸ πᾶν ἐν τῇ λιτανείᾳ ταύτῃ εἶνε εὐγενές καὶ μεγαλοπρεπές. Πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου Μνημείου ἡ Ἰσπανία δὲν ἔχει εἰμὴ λέξεις συγχωρήσεως καὶ εἰρήνης.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῇ· τὸ κιβώτιον ἦτο ὑπερμέγεθες.

— Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ φέρω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν· λοιπὸν θὰ λάβω ὄχημα. Ἐχρειάζεται εἰς μὴν διὰ νὰ κάμω τὴν πορείαν πεζῇ, ἐφ' ἀμάξης εἶναι ὑπόθεσις ἑβδομάδος. Τί θὰ κάμω τὰς εἰκοσι τέσσαρας ταύτας ἡμέρας; Μὰ τὸν Θεὸν εἶμαι καλὰ ἐνταῦθα, μένω.

Ἦτο πρώτη Μαΐου· τὴν 24 ὁ Νικόλας, ὅστις δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ παράθυρόν του μετέβη νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸ ὄχημα· τὴν πρωίαν τῆς 25 ἐπροβίβασεν εἰς τὸν ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ ἐμπιστευμένου τὸν ξενοδόχον του καὶ τῷ ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ πιλοποιοῦ.

— Μὴν ἀναχωρήσετε! εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Λευκοῦ Ἴππου», ἀναδέχομαι τὰ πάντα.

— Καὶ τί; μήπως θὰ ἐρωτήσετε τὸν γείτονά σας, ἂν θέλῃ νὰ μοὶ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, καὶ τὴν θυγατέρα του ἂν θέλῃ διὰ σύζυγον ἀνθρώπον διατεθειμένον νὰ κάμῃ μετ' αὐτῆς τὸν γῦρον τοῦ κόσμου;

— Διάβολε!

— Σὰς ὀνομάζω πρεσβευτὴν μου.

Ὁ ξενοδόχος ἠγέρθη· ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐπανεῖλθῃ σχεδὸν πάραυτα.

— Ἐτελείωσεν! εἶπεν, εἶδον τὸν πατέρα καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, διότι, κατὰ τὸν νόμον, ἡ γυνὴ ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τὸν σύζυγόν της. Ὁ γείτων εἶνε ἀπαιτητικὸς, ἡ κόρη του εἶνε ὠραία, δὲν δέχεται διὰ γαμβρὸν εἰμὴ ἐκεῖνον ὅστις θὰ τῷ δώσῃ χίλια σκούδα.

Ὁ Νικόλας ἐψηλάφισε τὴν ζώνην του καὶ διήλθε τὴν ὁδόν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν πιλοποῖον - ρωποπῶλην, ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας καὶ ἰδοὺ τὰ χίλια σκούδα τὰ ὅποια θέλετε.

— Ἰωάννα! ἐρώνησεν ὁ πιλοποῖος.

— Ἰωάννα! τί ὠραῖον ὄνομα!

— Νυμφεύσασαι τὸν κύριον.

— Καὶ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων ἀναχωροῦμεν διὰ νὰ κάμωμεν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, προσέθηκεν ὁ Νικόλας.

— Τί εὐτύχημα, εἶπεν ἡ νέα κόρη.

Ἐνυμφεύθησαν τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ ταῦτα.

Γ'

— Αὔριον λαμβάνομεν θέσιν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα, εἶπεν ὁ Νικόλας τὸ ἑσπέρας τοῦ γάμου του.

Τότε οἱ προσκεκλημένοι συγγενεῖς διεμαρτυρήθησαν.

Εἶνε συνήθεια ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἵνα ἕκαστος τῶν προσκεκλημένων εἰς γαμήλιον δεῖπνον ἀποδίδει τοῦτο εἰς τοὺς νεονύμφους. Ὁ Νικόλας εἶχε τριακόσια δεῖπνα νὰ κάμῃ, ἐνασχόλησιν δύο μηνῶν. Ἠθέλησε νὰ προφρασιθῇ.

— Ὅθ' προσβληθῶμεν! ἀντέτεινεν ὁ ἔμπορος, ὅστις ἠγάπα τὰ δεῖπνα.

Ἐννέα ἑβδομάδας μετὰ ταῦτα ἐδείπνων εἰσέτι.

Ὅταν ὁ Νικόλας ἠλευθερώθη ἐπὶ τέλους, ἡ σύζυγός του ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ χειμερινὰ σπια καὶ ὠμὰ γεώμηλα. Τοῦτο ὑπήρξεν ἀφορμὴ σκέψεως διὰ τὸν σύζυγον. Συνεβουλεύθη ἰατρόν, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη:

— Ἡ σύζυγός σας εἶνε ἔγκυος.

— Πῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου μετὰ γυναικὸς ἐγκύου; Ὁ σάλος τοῦ πλοίου δὲν εἶνε ὅλος διόλου καταάλληλος νὰ λικνίσῃ νεογόν. Ἀνέμειναν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς κυρίας ἵνα ἀναχωρήσῃσι.

— Τὸ παιδίον, τοποθετούμενον παρὰ καλῇ τροφῇ, εἶπεν ὁ κύριος, ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ τοῦ πιλοποιοῦ, θὰ γνωρίζῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ὅταν ἐπιστρέψωμεν.

Ἄλλ' ἡ λοχεία ὑπήρξε κινδυνώδης· ἐπηκολούθησε πυρετὸς φοβερός. Ὁ Νικόλας πάντοτε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς συζύγου του, μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλησμόνησεν ἅπαντα τὰ σχέδιά του. Ὅταν ἡ νεαρὰ μήτηρ ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ, ἔπρεπε, κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, ν' ἀποφύγῃ πάντα κόπον. Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, νὰ κάμῃ περιπάτους τινὰς μέχρι τοῦ μικροῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, ὅπου τὸ παιδίον ἦτο ἐν τῇ τροφῇ. Μεταβαίνοντες νὰ τὸ ἴδωσι καὶ ἐπανερχόμενοι ἠκολούθηον τὴν ὄχθην τοῦ Ἀράρεως. Ἐβλεπον διερχόμενα τὰ ταχυδρομικὰ ὀχήματα πλήρη ταξιδιωτῶν, οἵτινες κατήρχοντο πρὸς μεσημβρίαν ἢ ἀνήρχοντο πρὸς ἀρκτον.

— Ὅθ' ἔλθῃ ἡ σειρά μας, ἔλεγε.

Ἄλλὰ δὲν τῷ ἀπεκρίνετο ἡ δισταζούσα· ἐσκέπτετο περὶ τοῦ νεογνοῦ.

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἔμεινεν ἐκ νέου ἔγκυος. Ὁ Νικόλας ἤρρισε νὰ σκέπηται. Ἦτο μὲν οἰκονόμος ὡς ὅλοι οἱ ἀνθρώποι οἱ ἔχοντες νὰ ἱκανοποιήσωσι πάθος τι, ἀλλ' εἶχεν ἐν τούτοις ἐξοδεύσει ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του. Τὸ δὲ δάνειον τῶν χιλίων σκούδων δὲν εἶχεν ἐπανορθώσει τὰς ὑποθέσεις τοῦ πιλοποιοῦ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ διὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων των;

— Δὲν εἶμαι πλέον τοσοῦτον πλούσιος διὰ νὰ ταξειδεύω. Ὑγιαίνετε σχέδιά μου! Χαίρετε, ὄνειρά μου!

Καὶ εἰς τὸ διπλοῦν τοῦτο καθῆκον ὁ τίμιος ἀνθρώπος ἐθυσίασεν ὄνειρα καὶ σχέδια.

Συνεταιρίσθη μετὰ τοῦ πενθεροῦ του, προσέθηκε δὲ μόνον εἰς τὸ πιλοποῖον καὶ ρωποπώλειον, τρίτον κλάδον βιομηχανίας ἐπαγγελλλόμενος τὸν ὀπτικόν, ὡς ὁ μακαρίτης κύριος Πρεσβύτερος Φανίων ὁ ναυτικὸς Περικημηίδας, τολύπας, νήματα, διόπτρας, βλέπετε ἐπὶ τῶν προηγουμένων τοῦ μεταρρυθμισθέντος μαγαζείου. Λαμπρότατα!

Τὸ πρῶτον τέκνον τοῦ Νικόλα ἦτο ἄρρεν, τὸ δεύτερον θῆλυ. Ὁ Θεὸς γνωρίζει μεθ' ὁποίας ζέσεως ἐνηγκαλίσθη ἡ ὠραία Ἰωάννα τὸν σύζυγόν της. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί ὠραία ὄνειρα ἐπλάσαν θεωροῦντες τὰς δύο κοιτίδας. Ὁ υἱὸς θὰ ἐγίνετο ναυτικὸς ὅσον ἀφορᾷ τὴν κόρην, θὰ ἐνυμφεύετο πλοίαρχον, ὃν θὰ ἠκολούθει εἰς τὰ μακρὰ αὐτοῦ ταξείδια.

— Ὅθ' ταξειδεύσωσιν αὐτοί! ἀνερώνησεν ὁ πατήρ.

— Αὐτοί! ἐπανελάθεν ἡ μήτηρ αἰσθανομένη θλίψιν διὰ τοὺς λόγους τοῦ συζύγου της. Αὐτοί, καὶ ἡμεῖς ὅταν ἀποκατασταθοῦν τὰ τέκνα μας θὰ εἰμεθα νέοι ἀκόμη· τίς θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μεταβιβάσωμεν τὸ ἐμπορικὸν μας, καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ νὰ κάμωμεν τὸν περιώνυμον αὐτὸν γῦρον τοῦ κόσμου;

— Οὐδέν, Ἰωάννα μου, οὐδέν! Καὶ χαίρομαι πολὺ

διότι ἀκούω τοιαύτας ἰδέας. Θὰ ἀναχωρήσωμεν λοιπόν.

— Θ' ἀναχωρήσωμεν.

Ἐξήσαν εἰκοσιν ἔτη μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

Δ'

Ἡμέραν τινὰ ὁ υἱὸς τοῦ Νικόλα ἦλθε καὶ εὔρε τὸν πατέρα του καὶ τῷ εἶπε :

— Πάτερ μου, ὁ ἥλιος δύνει εἰς Μακὸν ὡς εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ ἡ σελήνη ἀνατέλλει ἐκεῖ ὡς εἰς τὸ Πεκτίνον. Δὲν εἶμαι καυωμένος διὰ τὰ ταξίδια. Οἱ μεγάλοι ὀρίζοντες δὲν μὲ ἐλκύουν καὶ προτιμῶ νὰ μένω ἐδῶ. Πενταχοῦ θὰ εὔρω ὕδωρ, δένδρα, ἄνθη, ἔντομα· τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ γίνω κηπουρός. Δόσατέ μου οἰκίσκον καὶ ἀγρόν τινα, οὐδὲν περισσότερον ἐπιθυμῶ διὰ τῶρα, ἀλλὰ βραδύτερον ρωμαλέαν γυναῖκα, ἥτις νὰ μοὶ χαρίσῃ ὠραία τέκνα. Συγχωρήσατέ με, πάτερ μου, ὅτι σὰς ὀμιλῶ τοιοῦτοτρόπως, ἀλλ' ὅ,τι σὰς εἶπον εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὸ σάββατον, ἡμέραν τῆς ἀγορᾶς, θὰ πηγαίνω εἰς τὴν πόλιν νὰ πωλῶ τοὺς καρπούς τοῦ κήπου μου. Θ' ἀκολουθῶ τὴν μεγάλην ὁδὸν ἐν συνοδίᾳ χωρικῶν μὲ ἑορτάσιμα ἐνδύματα. Θὰ βλέπω τὰς ὁδοὺς πλήρεις κόσμου, τὰς πλατείας κεκαλυμμένας ὑπὸ ἁμαξίων ἀνεστραμμένων, θὰ πηγαίνω ἐπὶ τῆς προκυμαίας διὰ νὰ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὰς ἐπιδείξεις τῶν γελωτοποιῶν. Θὰ ἦμαι πολὺ εὐχαριστημένος, πολὺ εὐτυχής.

— Κάμε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου! εἶπεν ὁ πατήρ, ἡ ἀδελφή σου τοῦλάχιστον θὰ κάμῃ κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἄλλὰ πλησιέστατα τοῦ πιλοποιοῦ-ρωποπῶλου-ὀπτικοῦ κατ'ῶκει εἰς λευκοσιδηρεὺς-ἀντλιοποιός, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἤρρεσεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Νικόλα. Μὲ ὅσα τῆ εἶπον, ἠθέλησε νὰ νυμφευθῆ τὸν κατασκευαστὴν τῶν ποτιστηρίων.

— Ὁ ἀδελφός σου θὰ ἐμποδίσῃ τὸν σύζυγόν σου νὰ ἀργῆ, εἶπεν ἡ συνδιαλλακτικὴ Ἰωάννα.

— Καλὰ, καλὰ, ἐψιθύρισε κατ' ἰδίαν ὁ πατήρ. Ἐνταφιασθῆτε, τέκνα μου, ἐὰν τοῦτο σὰς εὐχαριστῆ· δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε, θὰ ταξειδεύσω διὰ σὰς.

Τὰ σχέδιά του ἐπανῆλθον μετὰ περισσοτέρας ἢ ὅσον οὐδέποτε δυνάμει νὰ πολιορκήσωσι τὸ πνεῦμά του. Ἀπὸ τοῦ 1829 ἀτμόπλοια ταχυδρομικὰ κατήρχοντο καὶ ἀνήρχοντο τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀράρεως· καθ' ἑκάστην μετέβαινε ἰὰ τὰ χαιρετίσῃ διερχόμενα καὶ νὰ τὰ ἀκολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἄνεμος, ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὄχι ἄνεμος, ἐπανελάμβανεν, ἀλλ' ἀτμός, αὐτὸς δὲν σταματᾷ τὸν ταξειδιώτην εἰς τὸν δρόμον του. Θὰ ὑπάγωμεν τόσον ταχέως, ὥστε θὰ ἀνακτήσωμεν τὰ ἀπολεσθέντα εἰκοσιν ἔτη.

Φεῦ! τὸν ἤκουε μετὰ λύπης ὀμιλοῦντα οὕτω. Δὲν ἦτο πλέον ἢ ἄλλοτε ὠραία Ἰωάννα. Αἱ μέριμναι τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας τὴν εἶχον ἀλλοιώσει· εἶχε γίνῃ ἰσχνή, ἡ χροιά τῆς εἶχε καταστῆ μολυβδόχρους, ἡ κόμη τῆς ἀραιά, εἶχεν ἐκβάλει ἓνα ὀδόντα.

— Εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσω, εἶπε μεθ' ὕρου ὑποταγῆς, ἀλλ' ἐπεθύμουν πρότερον νὰ χρησιμεύσω εἰς τὸ πρωτότοκον τῆς θυγατρὸς μου ὡς ἀνάδοχος.

— Ἔστω!

Ἦτο τὸ 1838, τὸ 1839 ἔκαμε δύο βεπίσεις· τὸ 1840 ἔφθασεν, ἔλεγε, τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

— Καὶ νὰ μὴ κάμω τὸν γῦρον τοῦ κόσμου! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας μετ' ἀπελπισίας.

Ἐπώλησε τὸ τριπλοῦν κατὰστάματ' αὐτοῦ κατὰ τὸ 1841 καὶ ἠτοίμασε τὰ δέματά του κατὰ τὸ 1842

Τὴν προτεραίαν τῆς διὰ τὴν ἀναχώρησιν ὠρισμένης ἡμέρας ἡ σύζυγός του κατέπεσεν ἀσθενής· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀν-

θέξῃ εἰς τὴν σκέψιν ν' ἀποχωρισθῆ τῶν τέκνων τῆς, νὰ ζήσῃ μακρὰν αὐτῶν, νὰ μὴ τὰ ἐπανάδῃ ἴσως ποτέ.

— Νικόλα, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ὅστις ἠγρύπνει πλησίον τῆς. Ὑπῆρξα ἐγώ· ἡ ἐθυσία τῆς δι' ἐμέ. Δὲν θ' ἀποθάνω ἡσυχος, ἐὰν δὲν μοὶ ὑποσχεθῆς ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Πρέπει νὰ ταξειδεύσῃς, φίλε μου... νὰ ταξειδεύσῃς... τὸ θέλω.

Ὁ δυστυχὴς ἔγεινεν ἐξαλλος.

— Ἐὰν θεραπευθῆς, ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποτέ τὴν Μαρτίην. Τὸ ὀρκίζουμαι.

Ἐπειδὴ αἱ εὐχαὶ εἰσὶν ἀπερίσκεπτοι, ἡ Ἰωάννα ἀπέθανεν.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος].

N. G.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λίγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς κκ. ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, προσεχῶς θὰ ἐκτυπῶνται δι' ὅλως νέων στοιχείων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ παρηγγέλθησαν εἰς τὰ μοναδικὰ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν Καταστήματα τοῦ ρέκτου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Οὕτω τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαινιζόμενον θὰ δέχεται καὶ οἷας δῆποτε τυπογραφικὰς ἐργασίας, μετὰ κομψότητος καὶ ἀκριβείας ἐκτελουμένας, εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνάς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τριμῶνται :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 14.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βεβή, ἀλλ' ἐπακαθίζει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Πρασστέιου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη ἀραχμὶς ἑπτά. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων· προηγουμένων ἐτῶν εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Πρασστέιου, ἀριθ. 10.